

MAJ
JUNIJ
2004 3

Salezijanski Vestnik

[Velika naloga: biti kot Jezus ...]

[Trgovina z dušami]

[Nino in Franc Ksaver]

[Med mladimi –
tudi v univerzitetni predavalnici]

[Marijin dom – dom za mlade]

VSEBINA

- 7 ▶ Trgovina z dušami
- 8 ▶ Velika naloga – biti kot Jezus
- 10 ▶ Nino in Franc Ksaver
- 12 ▶ Dobro blago in sveta kupčija
- 16 ▶ Med mladimi tudi v univerzitetni predavalnici
- 24 ▶ Marijin dom – dom za mlade

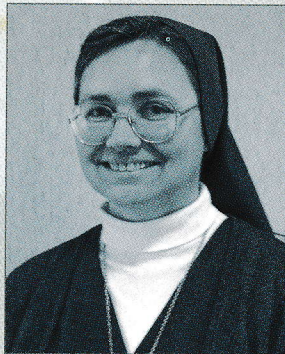
DVOMESEČNIK

Glasiło
za salezijansko družino

številka	3
leto	2004
letnik	77
skupna št.	529
ISSN	0353-0477
Izdaja:	Salezijanski inšpektorat v Ljubljani
Ureja:	uredniški odbor
Urednik:	mag. Marjan Lamovšek
Lektoriranje:	Jerneja Kovšca
Grafična priprava:	Marko Suhoveršnik
Stiki:	mag. Janez Potočnik
Založba:	Salve d.o.o., Ljubljana
Tisk:	Tiskarna Povše, Ljubljana

Vodi, Marija, po pravi nas poti!

Foto: J. Žnidaršič

s. Mira Peče
INŠPEKTORICA HMP

Spoštovani bralci Salezijanskega vestnika, dragi Marijini častilci!

Zopet je tu »krasni majnik«, ko »ptice glasno po goščavah slavo Jezusu pojo in Mariji po dobravah venec šmarnice pleto.« Tudi naša srca se radujejo. Pa ne le zaradi kolodarske pomladi, ki prebuja v nas nove moči, pač pa predvsem zaradi novega upanja, ki ga prinaša v naše duše Vstali Zveličar. Z Marijo, prvo pričo Gospodovega vstajenja, doživljamo pomlad Duha in zato skupaj z njo pojemo: »Velike reči mi je storil on, ki je mogočen!«

Tako vzklikne Marija

Tako je zapela Marija potem, ko je privolila v Božje materinstvo in ko je kasneje vse življenje napredovala na poti vere ter ugotavljala, da Bog po njej uresničuje svoj načrt

odrešenja. Tisti angelov pozdrav: »Veseli se, milosti polna,« je njej in pozneje vsej Cerkvi razodel, kako je mogoče, da neka žena spočne, rodi, vzgaja in spremlja v življenju Božjega Sina, po njegovi smrti pa doživi polnost občestva z apostoli, ko skupaj z njimi doživi prihod Svetega Duha in začetek neustrašnega oznanjevanja evangelija.

Ta milosti polna žena je vse od spočetja nekaj posebnega: je radost zemlje in neba, saj je najlepša, najčistejša, brez madeža izvirnega greha spočeta. O njej je pred 150 leti Cerkve slovesno proglasila dogmo in od takrat jo, med drugim, častimo kot Brezmadežno. Med mnogimi upodobitvami, ki so nam blizu, nam je poznana kot žena, ki ima na glavi venec iz dvanajstih zvezd.

Ta žena, obljubljena v raju, rodi Božjega Sina, vse od apostolskih časov pa, skupaj z Jezusom, rojeva tudi nas, Božje otroke, in za nas poje še naprej: »Velike reči mi je storil on, ki je mogočen!«

To so tudi besede naših svetih in blaženih

Mnogi kristjani čutijo, kako je lažje biti Božji otrok, če si istočasno tudi Marijin otrok, zato se ji z vsem srcem izročajo.

Sv. Janez Bosko, ustanovitelj salezijancev, in sv. Marija Mazzarello, soustanoviteljica hčera Marije Pomočnice, sta že v mladosti izku-

Salezijanski vestnik je l. 1877 ustanovil sv. Janez Bosko, v slovenskem jeziku pa je začel izhajati l. 1904. Danes izhaja v 55 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 151 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada nad 10 milijonov izvodov).

Naslov
uredništva:

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon:
e-pošta:

01/42.73.028
vestnik@salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in za druge namene lahko nakažete na račun, vpišete namen plačila ter nas obvestite o namenu nakazila.

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

RAČUN 24200 – 9004141717 sklic 00 06

VELIKE REČI MI JE STORIL ON, KI JE MOGOČEN

(Lk 1,49)

sila moč Marijine navzočnosti. Na začetku njunih apostolskih poti je bila Brezmadežna, kateri pa se je pozneje pridružilo še močno češčenje Marije Pomočnice. Pod okriljem Brezmadežne so nastajale prve vzgojne ustanove in pod njeno zaščito sta hotela vzgajati mlade in jim pomagati osvoboditi se od vsakega zla. Ta Marijina pomoč se je izkazala kot zelo uspešna. Že tedaj in vse do danes se v njuni šoli vzgajajo ne le dobri kristjani in pošteni državljani, pač pa tudi svetniki. Letos obhajamo 50 let, kar je bil proglašen za svetnika Dominik Savio, 100 let, odkar je umrla blažena Lavra Vicuna, in veliko drugih obletnic. V teh dneh pa nam Cerkev postavi za vzor še tri čudovite osebnosti, ki so po stopinjah naših svetih ustanoviteljev dosegli slavo oltarja: salezijanca Avgusta Czaratoryskega, hčerko Marije Pomočnice s. Evzebijo Palomino in salezijansko sotrudnico Aleksandrino M. da Costa. Tudi oni so na poseben način častili Marijo in se po njenem zgledu odpirali delovanju Božje milosti.

Blažena s. Evzebija Palomino je npr. že od otroštva naprej močno ljubila Marijo in kljub velikemu ubožtvu, ki je pestilo njeno družino, v sebi nosila neizmerno bogastvo: lepoto in radost duše, ki je znala, kot Marija, zreti Boga. Doživljala je previdnostno Božjo navzočnost v žuborenju potokov, v valovanju drevesnih krošenj, v petju ptic, v travnikih, posejanih s cvetjem. V sebi si je govorila: »Če je vse to, kar gledam, tako lepo, kakšna je šele lepota, ki se nahaja nad modrino neba?«

Kot Marija je tudi s. Evzebija ponavljala: »Glej, dekla sem Gospodova,« in ta njena razpoložljivost za služenje je dozorela do darovanja življenja: Priložnost je videla v španski revoluciji v tridesetih letih, ko so demonstranti sejali strah in nasilje, podirali cerkve, ropali samostane. Ponudila se je kot žrtev za prihod Božjega kraljestva in za mir svoji domovini. Če ni mogla prestopiti meja domovine, da bi šla v misijone evangelizirati množice, pa je od tedaj lahko evangelizirala, delila nasvete, darovala iz svoje žrtvene postelje.

Že samo ta kratek utrinek iz življenja bl. s. Evzebije nas lahko prepriča o tem, kako je Marija lahko mati, ki rodi svetnike in po njih poje: »Velike reči mi je storil on, ki je mogočen!«

Bo to tudi pesem združene Evrope?

Prvi maj je bil za nas Slovence poseben dan. Razširili smo svoje meje in stopili v širše občestvo evropskih narodov. Vsi skupaj veliko pričakujemo od tega dogodka, a poklicani smo, da tudi kaj damo. O tem, kaj bomo ponudili demokratični in ekonomsko zavzeti Evropi, se mnogi sprašujejo. Mi pa se vprašajmo, kaj lahko damo kot verni narod, kot Božji in Marijini otroci? Ali imamo še v sebi moč duha, vrednote evangelija, solidno versko prakso, tudi nekaj tiste zdrave pameti, ki so jo premogli naši starši? Ali smo dovolj prepričani, da jo to eno izmed največjih bogastev, ki ga lahko damo Evropi? S tem ji damo Boga, ko leta počasi izgublja svoje mesto ne le v uradnih dokumentih, pač pa tudi

v konkretnem življenju. Salezijanski pokrajinski svetovalec g. Albert Van Heche, ki smo ga tudi v Sloveniji že srečali, pravi v nekem intervjuju za nemški Salezijanski vestnik: »Prihodnosti ni mogoče graditi brez spoštovanja zgodovine. Potrebno je postaviti Boga v Evropo, oznanjati Veselo oznanilo tudi ubogim in pozabljenim, presaditi vanjo, kar nam je dal don Bosko.«

Kot salezijanska družina smo povabljeni, da se, kot prvi kristjani in kot naši svetniki, oklenemo Marije in skupaj z njo prosimo za dar in moč Duha, ki lahko vse prenovi. V prvi vrsti naj nas utrdi v zvestem življenju po evangeliju, opogumi pa naj nas tudi za vse tiste izbire, ki bodo mladim rodovom omogočile, da bodo rasli iz zdravih korenin in gradili svojo hišo na skali. Solidno vzgojo po preventivnem sistemu, ki se začne v družinah ter nadaljuje v šolah, v župnijskih občestvih, v redovnih ustanovah, v oratorijih, v salezijanskem mladinskem gibanju ... vse to in še več bi nam naštel don Bosko.

Z vsem tem pa bi na najbolj vidno mesto postavili Marijo, Brezmadežno Pomočnico. To ženo prepoznamo tudi v modrini in v dvanajstih zvezdah, ki so simbol združene Evrope, v katero vstopamo v tem najlepšem in upanja polnem mesecu majniku. Ta žena rojeva Božje otroke, naj rojeva in združuje tudi evropske narode. Tako bo tudi Evropa lahko z njo pela: »Velike reči mi je storil on, ki je mogočen!«

p. Miroslav Peček

• ŽELIMLJE

Letošnji gost na zaključni prireditvi Don Boskovega turnirja je bil »srebrni« rokometas Andrej Kastelic, ki nam je povedal marsikaj zanimivega iz svojega športnega in zasebnega življenja. Seveda pa mu ni ušla častna naloga - podeljevanje nagrad najboljšim tekmovalcem. V marcu je bil kabaret ena izmed prireditev, ob kateri smo se sprostiti, se nasmejali in spoznali talente svojih vrstnikov. Čas nam je s svojo glasbo polepšala tudi Judita Kavčnik. Za monodramo Jamški človek je bilo toliko navdušenja, da je niso smeli spregledati niti starši. Kmalu pa se je v šoli zopet začelo. Dom Janeza Boska vsako leto sodeluje na športnem tekmovalstvu dijaških domov – »Domadi«. Na praznik sv. Jožefa smo si v okviru šole ogledali musical z naslovom »Kaj pa vi pravite, kdo sem?«, ki so ga v Ljubljani uprizorili koroški Slovenci. Mesec marec je bil tudi poln življenja na Pohorju, kamor so se na teden ob-

Foto: P. Polc

Gost deli avtograme...

veznih izbirnih vsebin najprej odpravili dijaki drugega, kasneje pa še tretjega letnika. Zimska idila, odrezani od sveta, kjer včasih zmanjka tudi elektrike ... Enkratno in nepozabno! Za konec pa še tale novička: Prav na prvega aprila je bil pri nas kulturni večer dijaških domov dolenske regije. Naši

dijaki se bodo s kar dvema tekmovalnima točkama udeležili državnega srečanja dijaških domov na Rogli. Poleg njih pa bodo na tej prireditvi sodelovali še drugi naši dijaki, ki so zmagali v različnih športnih panogah na področnih tekmovaljih.

Mojca Šakanovič

Foto: M. Kosnik

Ena od skupin na duhovnih vajah na Bledu

• POSTNE DUHOVNE VAJE

Okoli 220 mladih se je v februarju in marcu udeležilo postnih duhovnih vaj s skupnim naslovom Tišina, ki glasno govori. Duhovne vaje so potekale na štirih različnih krajih, in sicer na Mirenskem Gradu, Bledu, Pohorju in v Veržeu. Mladi so razmišljali o svojih stiskah in izhodih iz njih, poslušali pričevanja in vikend preživeli v veselem, sproščenem ozračju. Rdeča nit, ki je povezovala vse vikende, pa je bila Marija in njena vloga v življenju vsakega izmed nas. Poglejmo, kako sta postne duhovne vaje doživljala udeleženca Aleš in Urška.

Na tem duhovnem vikendu sem se veliko smejal, veliko stvari mi je bilo

zelo všeč, ganil me je film o Mariji, kjer so se mi določeni prizori vtisnili naravnost v srce. Močno sem bil vesel adoracije, kjer sem lahko molil in premišljeval; lahko rečem, da mi je bila ravno ta molitev pred Najsvetejšim vrhunec tega vikenda.

Ta vikend je bil zame ena nova čudovita izkušnja. Marija in njeno popolno zaupanje v Božjo voljo; pogovor o stiskah, ki jih je sprva težko sprejeti, a brez njih ne bi zrastle v take osebe, kot smo; pričevanje, ki mi je spet potrdilo, da Jezus še vedno dela čudeže, spoved, kjer sem začutila, kako močno me Jezus ljubi ... Hvala animatorjem in vsem, ki ste kakorkoli pomagali pri pripravi tega vikenda - mnogim mladim ste popestrili vsakdanjik.

K. J.

•RAKOVNIK

Utrinek pod marelo

Bil je koncert z imenom "Utrinek pod marelo". V nedeljo, 7. marca, so se v Ljubljani na Rakovniku, ob zvonjenju značilne-

pripravljenost za dobrodelnost, tako na strani nastopajočih kakor na strani udeležencev, da mladostni žar v mladih med letom ne ugasne in da se mladi prepoznajo v don Boskovi karizmi. Program je bil družabno-kon-

vrsto let vodi Uskovniške tedne. Zbrani denar je bil konkreten prispevek in hkrati simbolična gesta mladih, da je Uskovnica del njih samih in njihovega srca, kjer so se srečali z Bogom in s človekom. To želijo povedati tudi drugim, zato so se razšli z obljubo: »Še se bomo videli, če ne prej, drugo leto na koncertu!« In še skrivnost za naše bralce: Utrinek pod marelo bo naslednje leto na velikonočni ponedeljek. *Lidija, Lili in Nina*

Duet kitaristov ...

ga uskovniškega zvonca, zbrali številni mladi. Jedro nastopajočih in obiskovalcev so sestavljali tisti, ki so se v preteklih letih udeležili Uskovniških tednov.

Ideja o Utrinku pod marelo se je rodila v glavah nekaterih mladih. Namen je bil, da se spodbudi

certni. Poleg glasbenih točk, ki so jih izvajali bolj ali manj znani obrazi mladih glasbenikov, so mladi podoživljali nekatere bistvene elemente, ki so značilni za Uskovniške tedne. Ob koncu so sledile zahvale vsem, predvsem pa g. Jožetu Vidicu, ki že

Salezijanec – akademik

V soboto, 6. marca 2004, je bil v Salzburgu na slavnostni plenarni seji Evropske akademije znanosti in umetnosti (Academia scientiarum et artium Europaea) salezijanec dr. Alojzij Slavko Snoj sprejet med redne člane te akademije.

Posebna komisija Evropske akademije, ki je skrbno pregledala in ovrednotila njegovo delo na področju znanosti, je 28. novembra 2003 odobrila njegov sprejem med redne člane.

Akademiku prof. dr. Alojziju

Akad. prof. dr. Alojzij Slavko SNOJ

Slavku Snoju iskreno čestitamo za izkazano mu zaupanje in se hkrati z njim, kot prvim akademikom med salezijanci na Slovenskem, iskreno veselimo.

•RIM

50-letnica Katehetskega inštituta

Salezijanska papeška univerza v Rimu ima poleg šestih fakultet tudi vrsto inštitutov. Med najbolj razpoznavnimi v italijanskem in mednarodnem obsegu je Katehetski inštitut, ki ima že svojo petdesetletno zgodovino (1953–2003). Zato so v Rimu meseca februarja 2004 priredili prvo svetovno študijsko srečanje salezijanskih voditeljev katehetskih centrov in profesorjev katehetike. Bilo je okrog 50 udeležencev. Mnogi so nekdanji študenti prav tega inštituta, ki so zdaj uveljavljeni katehetski animatorji v najrazličnejših deželah: po Evropi, Afriki, Aziji in Oceaniji ter Južni in Severni Ameriki. Cilji srečanj so načrtovanje temeljne katehetske usposobljenosti mladih salezijancev, povezovanje raznih pobud v celoto, medsebojna obogatitev in v prihodnje tudi skupni odgovori na sodobne izzive, ki jih postavlja globalizirajoči se svet pred novo evangelizacijo in katehizacijo. Na tem inštitutu so študirali tudi domala vsi sedanji katehetski voditelji iz vseh treh slovenskih škofij. *A. S. S.*

• TOMIŠELJ

Jubilejna butara

Na cvetno nedeljo so člani turističnega društva Krim k blagoslovu v Tomišelj pripeljali butaro, visoko 13,80 m. Pripeljali so jo na posebnem vozu in jo pred župnijsko cerkvijo postavili ob zvonik. V butaro je bilo vpletenega 10 m. bršljana. Letos ta župnija namreč obhaja 100 let samostojnega delovanja, zato vsak meter bršljana pomeni desetletje delovanja župnije. *Uroš Pušnik*

• BLOKE

Lojze Dobravec se je srečal z abrahamom

Veselje letošnjih velikonočnih praznikov se je za Lojzeta Dobravca, predstojnika slovenskih salezijancev, nadaljevalo v praznovanje osebnega praznika. Prav na velikonočni ponedeljek je praznoval svoj 50. rojstni dan. Z nekaterimi svojimi sobraty je obiskal rojstni kraj Bloke. Najprej se je ob grobu spomnil pokojnega očeta in mame ter drugih sorodnikov, nato pa se je v cerkvi sv. nadangela Mihaela, kjer je bil krščen, zahvalil za dar življenja in vere. V prijetnem druženju, ob sprejemu med domačimi na domu, smo z njim obujali spomine na leta, ki so mu hitro minila. Življenje je prinašalo veliko izzivov in uspehov, pomembnih odločitev, trdega dela, pa tudi veliko preizkušenj.

Sledil je svojemu poslanstvu in verjel v mlade. Svoje srce in moči jim je podarjal. Vsi zbrani smo mu zaželeli, naj ga njegov vzornik, sveti Janez Bosko, spremlja na poteh, ki so mu namenjene. Bloška mati Marija pa

■ **Španija – nacionalni radio v salezijanskem zavodu.** – Znana novinarica Barbara Alvarez je izbrala salezijansko šolo za svojo oddajo. Mladi pripravljajo različne dele radijskega programa. Vsako nedeljo od 15.00 do 16.00 je oddaja v živo za mlade, ki postavljajo najrazličnejša vprašanja. Več informacij na spletni strani www.rne.es/micolegio.htm

■ **Kitajska – kazen z obešanjem za zdaj še odložena.** – Hongkonški škof, salezijanec mons. Jožef Zen, je 3. julija 2003 organiziral velik pohod proti kazni z obešanjem za »izdajalce«, »upornike« in druge »protidržavne elemente«, ki se ga je udeležilo 500.000 ljudi. V intervjuju v časopisu »South China Morning Post« mu je bilo zagotovljeno, da še ni določen datum, kdaj bo kitajski parlament sprejel zgoraj omenjeni zakon. Za zdaj parlament »čaka na ugoden trenutek in ugodno javno mnenje«.

■ **Avstrija – 25 let dela za pomoč gobavcem.** – Pred 25 leti je salezijanec g. Karl Salesny osnoval združenje z imenom Leprafonds Au-

stria. Fond zdravi vsako leto 2000 gobavcev v projektih v Afriki in na Madagaskarju. Čeprav je bolezen ozdravljiva, je danes še vedno od 8 do 12 milijonov gobavcev. Fond je zbral že 600.000 evrov.

■ **Rim – izšel četrti zvezek don Boskovih neizdanih pisem.** – To so pisma od 1873. do 1875. leta. To so leta potrditve salezijanske družbe, prve misijonske odprave, nastanek sotrudnikov in semenišča za odrasle. »To so,« kot pravi ravnatelj salezijanskega zgodovinskega inštituta pri vrhovnem vodstvu, don Motto, »tri najpomembnejša leta don Boskovega življenja. So pa tudi leta nesoglasja s škofom, pomanjkanja sredstev za vedno rastoče potrebe, smrti dragih prijateljev in spodletelih korakov za priznanje družbe v Rimu.«

■ **Vietnam – poklici cveto.** – G. Cereda, vrhovni svetovalec za formacijo, je obiskal Daljni vzhod. V Vietnamu je v različnih salezijanskih zavodih 38 prednovincev, 24 novincev, 38 ponovincev, 34 bogoslovcev in več kot 300 pripravnikov v starosti od 17–23 let.

naj mu bo še naprej varno zavetje in priprošnjica v dneh, ko jo bo najbolj potreboval. Lojze, Bog naj blagoslovi tvoje

načrte in hrepenenja, saj ve, da mnogi čakajo nate, na tvoje veselo oznanilo, besedo tolažbe, sprave in upanja!

M. S.

Skupaj s sorodniki in sobraty

Pazíte in varujte se vsake pohlepnosti, je svaril Jezus, in svoj nauk osvetlil s priliko o pohlepem bogatinu, ki je za svoje pridelke zgradil nove kašče (prim. Lk 12, 15-21).

Človek postane lakomen zaradi notranje duhovne neurejenosti. Temu ni vzrok samo navezanost na materialne dobrine, ampak tudi greh nečistosti. V pismih vernikom apostol Peter omenja greh lakomnosti skupaj z nečistostjo.

Ko je Dominik Savio stopil v don Boskov oratorij v Turinu, ga je začudil napis na steni don Boskove sobe: »Daj mi duše, vse drugo pa vzemi!« To je pomenilo, da se je don Bosko odpovedal slavi, denarju in udobnemu življenju, da bi mladim lahko oznanja Božje kraljestvo. Dominik Savio je dojel vsebino napisa na steni in don Bosku rekel: »Razumel sem: tu ni trgovanja z denarjem, ampak z dušami. Upam, da bo moja duša postala del te trgovine.«

V tem procesu »trgovanja z dušami« je Dominik Savio s pomočjo Janeza Boska iztržil največ in postal svetnik. Njegovo čisto srce ga je osvobajalo od navezanosti na materialne dobrine in mu omogočalo, da je v vsej svobodi zahrepenel po Bogu.

V letošnjem postnem času smo slovenski kristjani zamen pričakovali, da bodo v kinematografih predvajali film o Kristusovem trpljenju, ki ga je režiral slavni igralec Mel Gibson. Ustanove, ki so odgovorne za odkup in predvajanje filma, so privlekle na dan razne izgovore: »Nihče nam filma še ni ponudil za odkup, ni še prostega termina za njegovo predvajanje in podobno.« Ne moremo si predstavljati, kako bajno bi

zaslužili naši kinematografi s tem filmom v tako ugodnem času, kot je bil postni čas. Več resnic se nam ponuja iz ozadja. Predvajanje filma o Kristusu na platnu, kjer predvajajo tudi pornografijo, nasilje vsakršne vrste, plehkost in lahkoživost res lahko vzbujajo nemirno vest. Vendar pa se mi bolj vsiljuje misel o strahu, da bi film množicam oznanjal evangeljskega Kristusa in resnico o njegovem vstajenju od mrtvih. Skratka, da bila to dokaj uspešna kateheza za javnost. Še zlasti, ker je po svetu prišlo zaradi ogleda filma do mnogih versko-moralnih spreobrnjenj. Gotovo tudi vodilnim slovenskih kinematografskih ustanov ni neznano, da je pri nas Cerkev ločena od države in da vera sodi samo v zasebnost. Očitno si mislijo, da je bolje ne zganjati panike, počakati, da velikonočni

Foto: J. Žnidaršič

Trgovina z dušami

piše dr. Peter Štumpf

prazniki minejo in se tako umirijo verska čustva. Saj bo denar pa ob drugi ugodni priliki pritekel v prave žepe. Treba je pač misliti na daljši rok. Zakaj bi trenutno mastno zaslužili s filmom o Kristusu, pri tem pa morda »izgubili« kakšno dušo, ki bi več ne bila sposobna slediti protikatoliškim trendom slovenskih javnih občil in pris-

pevati svoj tolarček za »pravo stvar«? Ni kaj! Lakomnost, ki se zna vdržati in predvideti še večje koristi. Že sv. Pavel jo je zaslutil in zapisal: »Njihove oči so polne prešuštva in nikoli ne prenehajo z grehom. Zvabljujejo neutrjene duše, srce jim je izurjeno za lakomnost, otroci prekletstva so« (Ef 5, 3). Dragi bralci! Tudi to je trgovina z dušami. ■

Velika naloga: biti kot Jezus ...

Vsak mlad človek, ki se mu odpre priložnost, da bi bil animator, najprej vidi zelo konkreten izziv: biti »leader« – usmerjevalec, voditelj ...

piše Metod Ogorevc

Po nekaj korakih pa se od prejo še druge, na začetku nekoliko zamegljene, pa vendar temeljne poteze animatorskega poklica. Danes si bomo ogledali eno od njih: voditi k Jezusu. Verjetno nas je velikonočno praznovanje postavilo pred dejstvo, da smo tudi mi apostoli, oznanjevalci živega Kristusa, zato bo to razmišljanje še bolj dobrodošlo.

Oratorij – skupina: »laboratorij vere«

Zavedamo se, da je najbolj osnovno poslanstvo animatorja vzgajati mlade kristjane, in ta naloga ni bila nikoli lahka. Danes je to delo še veliko bolj zahtevno zaradi močnega vpliva novih dejavnikov – naraščajoči pluralizem na kulturnem in verskem področju, razširjen relativizem na področju resnice in tudi morala, ki je ostala brez temeljev in pravil.

Zato animatorji danes čutimo vso težo svojega poslanstva: težko je, rezultati so negotovi, za to delo ni nobene hvaležnosti. Tako se pogosto dogaja, da v nas raste malodušje, ki je dostikrat uvertura v opustitev animatorske službe.

Toda otrok in mladih ne moremo pustiti samih! Mislim, da danes bolj kot v preteklosti potrebujejo, da jim nekdo prisluhne, jim pomaga in jih spremlja. To delamo tudi zato, ker verjamemo v sposobnosti, ki jih nosijo v sebi mladi, predvsem pa, ker imamo upanje, da naše delo vodi Sveti Duh.

Kakšen je naš predlog?

Kot animatorji moramo torej poskrbeti za krščansko dozorevanje mladih. Toda, kako to narediti, ko se čutimo nesposobne in tudi sami tavamo? Vedno bolj nam je jasno, da ni dovolj ena ura verouka na teden, po drugi strani tudi ni dovolj neko splošno vključevanje v župnijsko pastoralo. Če želimo Jezusa približati otrokom in mladim, moramo imeti pred očmi naslednje štiri elemente:

- močna skupnost ali skupina, v kateri se počutimo dobro: vabilo v skupino;
- osebno spremljanje: zanimam se za vsakega osebno in se mu posvetim;
- vse dogajanje »obesim« na temelje vere;
- pomembna je tudi močna iz-

kušnja krščanskega življenja na področjih bogoslužja, skupnega življenja in služenja drugim.

Vsa ta štiri področja se morajo prepletati med seboj in morajo jasno izstopati iz naših »projektov« in načrtov.

S pomembnimi stvarmi se moramo soočiti, beg je lahko usoden

Ko želimo mlademu človeku približati Jezusa, vero, je pomembno, da se lotimo najprej osnovnih vsebin vere, da se ne zaustavljamo ob nepomembnih ali celo zavajajočih elementih. Naše apostolsko delovanje pa vsekakor vedno podkrepimo s svojim življenjem, ki mora nagovarjati samo od sebe. Če hočemo mladim govoriti o Jezusu, moramo upoštevati predvsem dve nalogi:

- najprej se moramo osredotočiti na osebo Jezusa, na njegovo bivanje in delovanje;
- potem pa moramo imeti pred seboj mladega človeka, ki živi svoje obdobje, svoje izbire... Če želimo, da bo raslo zanimanje za Jezusa, potem moramo mlade povabiti v dogajanje

"Kako tesna je pot, ki vodi v življenje"

Jezus

Foto: D. Glačnik

verskega življenja in rasti v njem. Ob vseh potrebah, skrbah, upanju, sanjah, izbirah moramo otrokom-mladim v naših programih jasno predstaviti pot krščanskega življenja in dozorevanja. To je pot, ki vodi do srečanja. V tem srečanju pa je radost, pozitiven odnos, ljubezen. Jezus postane Odrešenik njegovega življenja, zato je zelo pomembno, da Kristus postane na tej poti »moj Jezus, moj Odrešenik«, s katerim imam osebni, prijateljski odnos.

Jezus je kljub vsem osebnostim našega časa veliko presežanje

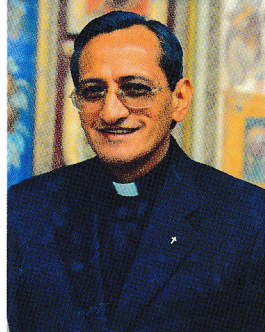
Če bom znal kot animator dati zgornjim vrsticam duha, ki oživlja, potem bo v moji skupini, na mojem oratoriju Jezus postal topla in simpatična oseba. To bo Jezus, ki ga bomo gledali z novimi očmi. Ta pogled bo postal pobuda za nove določitve in nova dejanja v mojem življenju, v življenju mladih. In verjamem, da bomo pričali neverjetnim odločitvam, ki se rojevajo v mladih srcih. Ne gre torej za nov evangelij, ampak za tiste Jezusove poteze, ki bodo bolj nagovorile mlade našega časa. To je srečanje z Jezusom-prijateljem, ki je globoko povezan z našo rastjo, posebej v »najstniškem« obdobju. Takšna podoba Jezusa bo nekaj posebnega v življenju mladih, takšen Jezus je sposoben navdušiti in usmerjati.

Dragi animator, to je tvoja velika in tudi hvaležna naloga. Bodi apostol življenja, upanja, navdušenja ... ■

Piši na <vestnik@salve.si>

NINO in FRANC KSAVER

dr. Pascual Chávez Villanueva
Sadovi preventivnega sistema

V tem mesecu imamo pred očmi Nina di Leo (Palermo 1957–1974) in Franca Ksaverja Ribas (Barcelona 1958–1975), enake starosti tudi po svetosti.

Nino je imel normalno življenje do dneva, ko ga je zadela bolezen in ga je trpljenje prekalilo kot zlato v topilnici.

Pri dvanajstih letih je začel zahajati v oratorij v Palermu. Bolezen ga je presenetila poleti 1973: levkemija. Poskušali so vse mogoče: z mamo sta se odpravila v bolnišnico v Pariz. Tam so ga vsi vzljubili; bil je v tolažbo vsem drugim otrokom, ki so se tako kot on borili proti smrti. Kakšnemu je bral življenjepis Dominika Savia, ki ga je imel pod blazino, druge je učil, kako naj trpijo in Bogu darujejo svoje trpljenje. Vzbuja bil je smeh zaradi svojega izgovora francoščine, toda vsi so bili očarani nad njegovim nasmeškom. V tem okolju, kjer so bili mnogi brez vere, je začel moliti. Pogosto je prejemal sveto obhajilo, a ni hotel, da mu postane zgolj navada. V Parizu je spočetka prestopal intenzivno in bolečo terapijo v sterilni sobi, sam, brez družbe. Nekega dne mu je primarij, ki ga je videl, kako trpi, dejal, naj malo zakolne. "Kaj se nikoli ne upreš? Kaj si storil Bogu?" Nino mu je na kratko odgovoril: »Kaj ima pri tem opraviti Bog? Ali Gospod ni prav tako veliko trpel? Sicer pa bi iz sterilne sobe prihajale same sterilne kletve.« Vrnil se je v svoj Palermo, da bi tam prebil zadnje

mesece svojega življenja. Umrli je 23. januarja 1974, spokojnega in mirnega obraza, z vedrim nasmeškom na ustnicah.

Franco Ksaver je preživel otroška leta v družini, kjer je po šoli pomagal v domači trgovini. Pri 15 letih je spoznal salezijanski mladinski center Martí-Codolar, kjer se je pridružil vzgojni skupini. Zavedel se je svojega krščanskega poklica in si utrjeval voljo, da bi na ta poklic odgovarjal z vso korenitostjo. Sad tega je pozneje postal življenjski načrt, ki ga je v kratkem privedel do velikih korakov na njegovi poti duhovnega zorenja.

19. julija 1974 je zapisal v svoj dnevnik: »Moje prizadevanje lah-

ko povzamem takole: v različnih okoljih uresničiti to, kar zahteva vera, vsakdanja predanost molitvi – ki zame obstaja v branjno Svetega pisma in molitvi za brate in prijatelje – in izpraševanje vesti o mojem življenju ali o kakem posebnem dogodku.«

Skupina, v kateri je deloval kot animator, ga je navedla, da se je najbolj zavzemal za najmanjše in za probleme v svoji mestni četrti kot član socialnega krožka.

Franco Ksaver je vedel, da se mora pokazati kot pravi kristjan. Napravil je sklep, da se bo rad pogovarjal z domačimi, da bo premagoval svojo boječnost v šoli in se zavzemal na socialnem področju, toda vse to v Kristusovem imenu. In to je jasno in glasno povedal vsem. Francevo življenje je bilo normalno, toda Bog je imel v njem svojo vlogo: »Ko gledam svoje življenje in ne da bi vedel, zakaj, saj v njem ni nič izrednega, se mi zdi, da me je Bog pritegnil in poklical. S svoje strani bom skušal slediti po tej poti kljub težavam,« je zapisal 18. 9. 1974. Ta poziv se je pojavil še siloviteje pri vzgojnem srečanju poleti 1975: »Verjamem, da me je Kristus poklical; moram mu dati odgovor ... Če On ne bi bil z menoj, bi bil navaden fant, samcat in neveden ... Z njegovo pomočjo hočem vedno bolj živeti kot kristjan ... To je cilj mojega življenja« (29. 7. 1975).

Franco Ksaver je svojo voljo po polnosti v Bogu izpolnil 4. 10. 1975, na praznik sv. Frančiška Asiškega. ■

VELIKO DELATE, VERJETNO PA PREMALO NA KOLENIH

Misijonar pripoveduje, kako je obiskoval vernike na svojem misijonskem področju. Nekega dne se je ves utrujen od poti zaustavil pri človeku, ki je na kolenih s kladivom in dletom obdeloval gmo-to kamna. Medtem, ko je misijonar nekoliko počival in občudoval umetnika, ki je oblikoval umetni-no, in preden je sklenil nadaljevati pot, je vzkliknil: "O, ko bi moji verniki mene tako ubogali in se dali tako oblikovati, kakor tebe uboga ta kamnita gmo-ta!" Umet-nik se je zazrl v misijonarja in mu rekel: "Oče, vidim, da ste zelo utru-jeni, veliko delate, verjetno pa ne-koliko premalo na kolenih!"

Verjetno bi lahko očitek, ki ga je umetnik izrekel misijonarju, veljal tudi za vse, ki si prizadeva-mo, da bi današnja in jutrišnja Cerkev imela zadosti duhovnih poklicev. V letošnjem letu, ko

slovenska Cerkev obhaja leto du-hovnih poklicev, se veliko govori in piše o duhovnih poklicih. O tem se razpravlja na sejah žup-nijskih pastoralnih svetov, po-klicni pastori so namenjene tudi letošnje šmarnice. Verjetno pa za dar duhovnih poklicev pre-malo molimo.

"Molitev ni le eno izmed po-ljubnih sredstev za prejem daru Božjega klica, temveč je bistve-no sredstvo" (CD 18,23). Zato poj-dimo na kolena tudi duhov-niki, redovniki, redovnice, ve-roučitelji. Pojdimo na kolena, ne sami, pač pa skupaj z otroki in mladimi, z njihovimi starši in končno z vso župnijsko skup-nostjo. Že Jezus je naročil svo-jim učencem, naj "prosijo Gos-poda žetve, da pošlje delavce na svojo žetev" (Lk 10,2). K molitvi za duhovne poklice je papež Janez Pavel II. povabil vse duhov-nike v pismu duhovnikom za ve-liki četrtek, kjer med drugim pravi: "Duhovniški poklic je Bož-ji dar, za katerega moramo ne-nehno moliti. Ko sprejemamo Jezusov klic, moramo najprej prositi Gospodarja žetve, da pošlje delavce na svojo žetev. Molitev, ki jo krepi tiha daritev trpljenja, je prvo in najbolj učinkovito sredstvo pastore du-hovnih poklicev."

Podobno papež zatrjuje v Poslanici za 41. svetovni dan molitve za duhovne poklice: "Naša prva dolžnost je namreč prositi Gospoda žetve za tiste, ki že hodijo za Kristusom v du-hovniškem in redovniškem živ-ljenju, in za tiste, ki jih Gospod

v svojem usmiljenju ne neha klicati v tako pomembna cerkvena dela ..." Poslanico papež zaključuje z besedami:

"Sveti Duh napravlja vso Cerkev za ljudstvo molivcev, ki povzdigujejo svoj glas k nebeškemu Očetu in prosijo za svete poklice za duhovništvo in posvečeno življenje. Molimo, da bi bili tisti, ki jih je Gospod izbral in poklical, zvesti in veseli pričevalci evangelija, kateremu so posvetili svoje življenje."

Dragi molivci in molivke! Po teh namenih bomo molili tudi vsi zbrani na tradicionalnem letnem srečanju molivcev za duhovne poklice v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku v soboto, 29. maja 2004, z začetkom ob 9.00 uri. Pridite v čim večjem številu v Marijino šolo. Marija Pomočnica, Mati duhovnih poklicev, vas pričakuje. ■

Ivan Turk
VODITELJ MOLIVCEV

MOLITVENI NAMENI

"Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev" (Mt 9, 37-38)

♦ MAJ

Da bi starši, vzgojitelji in mladi ob šmarnični pobožnosti razmišljali tudi o pravilni poklicni odločitvi, ki jo Bog namenja vsakemu človeku.

♦ JUNIJ

Prosimo za letošnje bodoče novomašnike, da bi svoj "tukaj sem", izrekli velikodušno in z zaupanjem v Božjo pomoč.

♦ JULIJ

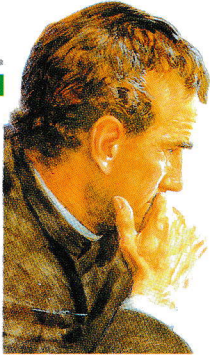
Prosimo za redovnike in redovnice, da bi z radostnim srcem služili Bogu in ljudem v zvestobi dani obljubi.

Duhovne vaje za molivce za duhovne poklice, člane mašne zveze in druge

**KUREŠČEK 15.-17. julij
VERŽEJ 22.-24. julij**

Za obe skupini začetek v četrtek ob 18.00 s sveto mašo, sklep v soboto s kosilom

Prijave: Ivan Turk, Marijanišče, 9241 Veržej; tel. 02/ 58.89.060 ali 031/358.018

Glas o velikem vzgojitelju v Torinu se je širil. Zanj so zvedeli tudi starši Dominika Savija. Ko se je don Bosko s svojimi fanti mudil na nekajdnevnem oddihu v domačem kraju pri bratu Jožefu, se je oče Karel odpravil z Dominikom k don Bosku, da bi svojega sina izročil v njegove roke in vzgojo. Bilo je to 2. oktobra 1854. Dogovor je bil hitro sklenjen. Tako se je Dominik že 29. oktobra istega leta pojavil v don Boskovi sobi v Valdoccu, kjer sta zarisala program Dominikovega vzgojnega prizadevanja.

Don Bosko je na kraju svoje mladosti, kjer se spominja, kako ga je vzgajala dobra mati. Na kraju sanj, kjer so mnoga jagnjeta postala pastirji. Sedaj je pred njim eno teh "jagnjet", Dominik Savio, ki bo postal eden najboljših.

Don Bosko je že osem let v Valdoccu, njegov Oratorij je znan. Sam pa nekako čuti, da mu tisto pravo manjka: dober "material", na katerem bi jasno pokazal, da je njegova vzgoja učinkovita. Sedaj mu Bog pošilja dobro blago, iz katerega bo ta veliki mojster vzgoje lahko ustvaril vzgojno umetnino.

Prvo srečanje: blago in krojač

Povzemamo del pogovora, kot ga je zapisal don Bosko. "V tem fantu sem spoznal dušo po-

sv. Janez Bosko - vzgojitelj svetih fantov

vsem po Gospodovem duhu. Bil sem nemalo presenečen, ko sem videl, kaj je milost že storila v tako nežnih letih. Po nekoliko daljšem pogovoru, preden sem poklical očeta, mi je dejal Dominik natančno takole: No, kaj se vam zdi? Me boste peljali v Torino, da bom hodil v šolo? Zdi se mi, da boš dobro blago. Čemu bo služilo to blago? Da bova naredila lepo obleko in jo podarila Gospodu. Jaz sem torej blago, vi pa bodite krojač. Torej me vzemite s seboj in naredite lepo obleko za Gospoda."

Previdnostno sta se srečala dva izjemna človeka: mlad, vendar dozorel duhovnik pri 39 letih, ter izjemen mladostnik, star komaj dvanajst let. Kakšna sreča za oba. Drug drugemu sta potreba. Kaj bi bil mojster brez dobrega blaga in kaj bi dobro blago, če ne bi bilo dobrega mojstra!

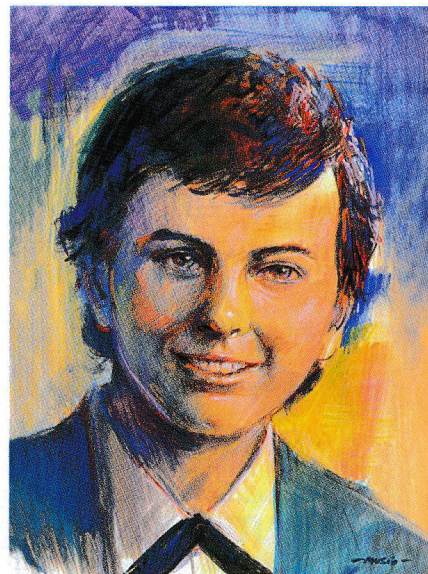
Kako poučno za nas danes. To, kar najbolj sodi skupaj, so odrasli – vzgojitelji, in mladi – otroci in mladostniki, da bi lahko oboji uresničili svojo osebnostno rast. Drug mimo drugega ne moremo počlovečiti svojega življenja. To lahko storimo samo v sožitju.

Drugo srečanje: za kupčijo duš gre

Dominik pride ves vesel na kraj, ki si ga je Božja previdnost izbrala, da po svojem služabniku Janezu Bosku stori mnogo čudežev v prid svojih otrok, ki so povečini sirote. Tu se je don Bosko ustalil leta 1846 po mnogih mukah. Čeprav se je začelo z neverjetno revščino v Pinaridijevi lopi (15 m x 6 m, po don Boskovi izjavi primerna kvečjemu za drvarnico), je počasi ustvaril vse bolj

ustrezne gmotne pogoje za svoje poslanstvo: šole, internat, cerkev, dvorišča, šole ... Potreboval pa je tisto najžlahtnejše: plemenite duše, ki bi povsem sledile njegovemu vzgojnemu prizadevanju. To je razodeval tudi napis nad vrati njegove sobe: Day mi duše, drugo vzemi!

Ko vstopi Dominik Savio v don Boskovo sobo, zanimivo,

sv. Dominik Savio - razglašen za svetnika 12. 6. 1954

da se najprej zazre v ta napis, kot bi nagonsko čutil, zakaj je prišel k don Bosku. Ko mu don Bosko prevede latinske besede, takoj razume, da ne gre za kupčijo, pri kateri ima besedo denar, pač pa da gre za kupčijo duš. Dominik je povzel: "Razumeš; tu ne gre za kupčijo z denarjem, ampak za kupčijo z dušami; upam, da bo tudi moja duša deležna te kupčije." Brez obotavljanja sta sklenila kupčijo za Dominikovo dušo: Dominik se bo prepustil don Boskovemu vodstvu, don Bosko pa bo poskrbel,

da bo njegova duša deležna vsega, kar je Bog namenil svojim zvestim otrokom.

To geslo je leta 1884 prešlo v salezijanski grb; ob tej misli so se sklepale mnoge pogodbe o dušah fantov; tako naj bi potlej bilo povsod, kjer delujejo salezijanci.

Duhovna rast mladih

Kaj potrebujejo mladi za svojo rast? Oče pripelje sina k don Bosku, ker se zaveda, da je treba nadaljevati tam, kjer sam več ne zmore. Zato ga izroči v varstvo izkušenemu vzgojitelju. Ne samo za učenje, za pripravo na poklic, temveč za celovito člo-

da jim pomagajo vzgojitelji. Starši pa morajo vedeti, da vzgojne ustanove niso nadomestne ustanove za njihovo vzgojo, da so sedaj oni tega prosti, pač pa samo dopolnilne, torej tiste, ki v sodelovanju s starši nadaljujejo in dopolnjujejo to, kar starši sami ne zmorejo. Torej daleč od tega, da bi se starši rešili odgovornosti vzgoje za svoje otroke. Starši so prvi odgovorni, zato imajo tudi pravico in dolžnost, da postavijo svoje zahteve glede vzgoje svojih otrok. Saj je vendar družba sklenjen dogovor, kako bomo organizirano, prek ustanov, zadovoljevali potrebe svojih držav-

sko vsi mladi nadaljujejo z izobraževanjem, verska vzgoja pa pri večini preneha. Kako da si krščanski starši sploh morejo kaj takega misliti, kaj šele, da to dopuščajo? Mar so mladi res že tako dozoreli, da ne potrebujejo več pomoči? Mar je njihova vera tako dozorela, da se sami vedno prav in dobro odločajo?

Ko so Dominikovi starši dobro opravili svojo vzgojo, so za slutili, da prihaja čas, ko bo otroku treba dati več, kot sami zmorejo. Zato poskrbijo za ustreznega vzgojitelja. V takem odnosu vsi pridobijo, saj je poskrbljeno za vsestransko mladostnikovo dozorevanje.

DOBRO BLAGO IN SVETA KUPČIJA

piše prof. Tone Ciglar

vekovno zorenje, ki vključuje tudi duhovno rast. Kakšna potreba po sodelovanju in zaupanju: med starši in vzgojitelji, med mladimi in duhovniki. V sodelovanju in soodgovornosti. Starši vzgojiteljem in salezijancem ne izročajo svoje otroke samo zaradi znanja, marveč pričakujejo dosti več. Če bo šola samo izobraževalna ustanova, bo to katastrofa za vse človeštvo. Seveda, znanje vedno tudi ne samo informira človeka, pač pa tudi formira. Vendar to ne zadošča.

Kako pomembno je sodelovanje, da starši posredujejo potrebne informacije, da vzgoja pomeni dopolnjevanje in nadaljevanje. Starši imajo pravico,

ljanov. Kako pa bi izgledalo, da bi šla kaka oblast mimo svojih ljudi in počela nekaj, ker je proti njim!

Verska vzgoja se nadaljuje

Verska vzgoja ni bila nikdar lahka zadeva; danes pa je verjetno še težja in zahtevnejša. Kako naj jo dobro opravijo starši brez sodelovanja s tistimi, ki se temu poklicno posvečajo. Mladi imajo pravico, da jih odrasli seznanijo z bistvenimi vprašanji življenja, med ta sodijo verska. Upravičeno pričakujejo, da jim na tej poti pomagajo. Za to pa so potrebni ustrezni vzgojni programi in ustanove. Prav na prehodu iz osnovne v srednjo šolo se marsikaj zalomi. Dejan-

Brez verske vzgoje ne gre

Don Bosko je večkrat ponovil svoje prepričanje, da brez verske vzgoje dejansko ne moremo storiti za mlade kaj dosti dobrega. Tako je delal sam, tako je priporočal drugim. Koliko mladih je bilo po njegovi vzgoji rešenih ne samo stranpoti, ampak so v življenje stopili kot pošteni državljani in dobri kristjani. Mnogi med njimi pa so postali tako zgledni, da jih je Cerkev prištel med svetnike kot Dominika Savija. Dominik bi se kaj lahko zgubil v povprečju, lahko bi ga strla duhovna preobčutljivost, h kateri je bil nagnjen. Vsega tega ga je rešil veliki mojster vzgoje – sveti Janez Bosko, in starši, ki so ga zaupali njegovi vzgoji. ■

MARIJA

POMOČNICA KRISTJANOV

24. maj

piše s. Marija Žibert hmp

Pogosto se zgodi, da kakšno besedo, ki jo sicer velikokrat uporabljamo, slabo in kvečjemu površno razumemo. Tako je lahko tudi z besedo "kristjan".

Kdo so kristjani?

V starih časih so radi pridevali taka imena, ki so res zajemala bistvo osebe ali stvari in so tako razodevala, kdo ali kaj je nosilec tistega imena.

Tako so Jezusa iz Nazareta v hebrejščini imenovali Mesija, kar je isto kakor v grščini "Kristus" in v slovenščini "Maziljenec". Že zgodaj so potem tisti, ki so se oklenili Jezusa iz Nazareta, ime "Jezus" (to je bilo takrat pogosto uporabljeno moško ime) večkrat kar opuščali in so govorili preprosto le o "Kristusu". Judje so kristjane imenovali "nazarejce", ker so hodili za Jezusom in Nazareta. Pogani, ki še niso prav dojeli, koga imajo pred seboj v teh ljudeh, pa so jih začeli preprosto imenovati "kristjani". Apostolska dela (Apd 2, 26) pripovedujejo, da se je to prvič zgodilo v Antiohiji ok. leta 50.

Ime "kristjani" je nato polagoma postalo označba za Kristusove učence, toda predvsem gledane kot "občestvo".

Naziv "kristjani" ima v zvezi z imenom Mesija, Kristus globoko vsebino. Ne gre le za zunanjo pripadnost, ker sprejemamo njegov nauk. Kristjani smo deležni Kristusovega maziljenja, ker smo bili pri krstu in v večji polnosti pri birmi, "maziljeni" to je prešinjeni z Božjim Duhom.

Kristusova mati - Pomočnica kristjanov

Na ta pomen je treba misliti tudi danes, ko govorimo o Mariji kot Pomočnici kristjanov. "Kristjani" so tisti, ki jih v enoto s Kristusom in med seboj povezuje prav isti Sveti Duh. S Svetim Duhom je bila najprej v vsej polnosti "maziljena" Kristusova človeška narava. Od nje, ki je skozi temo in bridkost smrti na križu prešla v poveljano življenje pri Očetu, naj bi prejemali maziljenje s Svetim Duhom vsi, ki svobodno sprejemajo vedno nova vabila Božje ljubezni. In ne

gre pri tem naslovu za to, da bi označili Marijo kot tisto, ki pomaga vsakemu posameznemu kristjanu (čeprav je tudi to res). Pri tem naslovu namreč mislimo v prvi vrsti na celoto Cerkve ter na Marijino pomoč in varstvo, ki ga je v trajnem spoprijemanju z notranjimi in zunanjimi nevarnostmi deležna Kristusova Cerkva, to se pravi celotno Božje ljudstvo. Zato nas češčenje Marije Pomočnice kristjanov že samo po sebi trga stran od pretirane in enostranske zaverovanosti vase in v svoje potrebe ter usmerja k odprtosti za potrebe in stisko celotne Cerkve, k čutu odgovornosti za vesoljno Cerkev in za njeno veliko misijonarsko poslanstvo, ki je namenjeno vsemu človeštvu (prim. C 17). Iz naslova "Pomočnica kristjanov" moremo tudi razbrati vabilo, da bi se v svojem odločanju in v vsem življenju resnično »dajali voditi Kristusovemu Duhu« (prim. Rm 8, 14). Naslov "Marija Pomočnica" hoče izraziti seveda le en vidik Marijinega vesoljnega sredništva v odnosu do človeštva: javni, najvidnejši, občestveni vidik.

Širjenje pobožnosti do Pomočnice kristjanov

Iz zgodovine lahko razberemo, kako je naslov "Pomočnica kristjanov" nastal. V lavretanskih litanijah so ga ponekod v Nemčiji in tudi v Rimu uporabljali že pred letom 1571. V zahvalo za zmago kristjanov nad Turki pri Lepantu, 7. oktobra 1571, so Marijo začeli klicati kot "Pomočnico" in v lavretanske litanije uvedli vzklik "Marija, Pomoč kristjanov, prosi za nas". Novo poživitev je češčenje Marije Pomočnice kristjanov dobilo po novi veliki zmagi kristjanov nad Turki – tokrat pri Dunaju, 12. septembra 1683. Izredne in očitne Marijine pomoči je bil nato deležen zlasti papež Pij VII., z njim pa tudi vse krščansko ljudstvo, ko se je 24. maja 1814 srečno vrnil v Rim iz Napoleonove sužnosti v Franciji. Takrat je odredil, naj se vsako leto 24. maja obhaja god Marije Pomočnice kristjanov.

Prav v tistem času (16. 8. 1815) pa je bil rojen nov apostol Marije Pomočnice – sv. Janez Bosko. Veliki vzgojitelj, oče in učitelj zapuščene mladine in ena najvidnejših osebnosti krščanske Evrope 19. stoletja, je vse svoje načrte in delo izročal v varstvo Marije Pomočnice. Ob koncu svojega življenja je ganjen dejal: »Vse je storila Marija!«

Znano je, da se je nadškof Anton Bonaventura Jeglič za duhovniški poklic, po mnogih notranjih bojih, odločil pred milostno podobo brezjanske Marije Pomagaj. Podobno je bilo z Božjim služabnikom nadškofom Vovkom.

Trditi smemo, da je pristna pobožnost do Marije ohranjala tudi slovenski rod skozi stoletja. ■

Najnovejši življenjepis sve tega Janeza Boska s 1465 stranmi, ki je izšel l. 2003 v Rimu, je napisal univerzitetni profesor pedagogike P. Braidó. V posvetilu se spominja svojega odličnega učitelja Franca Wallanda; ta je bil prvi slovenski salezijanski inšpektor (1929–1936), preden je postal cenjen profesor na Salezijanski papeški univerzi, ki je bila takrat šele v nastajanju. Danes ima šest fakultet, z najsodobnejšo knjižnico (2002), pridružuje pa se ji še deset večjih salezijanskih univerz in nad štirideset drugih vseučiliščnih središč po vsem svetu od Sankt Peterburga do Lubumbashija ter od Hongkonga do Kalifornije.

Začetni pogum

Po zamisli Janeza Boska so se salezijanci zaradi celostne vzgoje mladih že od prvih časov izpopolnjevali ne le v teoloških, ampak tudi v vzgojnih vedah; odpirali so oratorije z osnovnimi in srednjimi šolami, ter tudi visoka strokovna in univerzitetna središča. Tudi na Rakovniku v Ljubljani so pred drugo svetovno vojno začeli s svojo visoko teološko šolo. Poleg že imenovanega dr. F. Wallanda so predavali še dr. J. Valjavec, dr. F. Knific in mnogi drugi. Uveljavili so se tudi kot nabožni pisatelji in odlični pridigarji zlasti ljudskih misijonov. Dr. Knific je sloves odličnega profesorja in salezijanca pozneje izpričal tudi v Združenih državah Amerike, nekateri drugi pa v Italiji in Južni Ameriki.

Ponoven razcvet

Med drugo svetovno vojno in po njej, z devetindvajsetimi mladimi salezijanskimi mučenci, z razkropljenimi so-

Med mlad tudi v univerziteti

brati po domovini in tujini ter odvzetimi domovi in šolami, bi kdo mislil, da je bila pozeba usodna. A doživeli smo ponoven razcvet. V šestdesetih letih 20. stoletja se je v domovino vrnil dr. Valter Dermota, ki je z drugimi sobraty ter katehetskimi strokovnjaki postavil na Slovenskem na

nove, strokovne in znanstvene temelje zlasti katehetiko in religijsko pedagogiko. Če temu dodamo še sobrate, ki so potem nadaljevali študij katehetike, pedagogike, sociologije in drugih smeri pedagoškega in teološkega izpopolnjevanja, ugotovimo, da gre za salezijance, ki so dejav-

Salezijanski univerzitetni profesorji (z leve proti desni): dr. Štefan A. Ferenc

Foto: M. Lamovšek

imi etni predavalnici

no in ustvarjalno odgovorili na družbene spremembe. Domala iz nič je vzpostavljena zavidljiva župnijska kateheza za osnovnošolce, bogate ponudbe pa so dane tudi mladim (duhovne vaje, uskovniški izobraževalni tedni, oratorijsko gibanje, društva ...) in odraslim, zlasti z ljudskimi misijoni in s

srečanju družin. Zablestela je Gimnazija Želumlje in druge ustanove z domovi s pestro vzgojno-pastoralno ponudbo. V novjšem času, ko se mladost podaljšuje, izobraževalna raven pa zvišuje, postaja delo med študentsko mladino vse pogostejša oblika salezijanskega poslanstva. ■ A. S. Snoj

, akad. dr. Alojzij S. Snoj, dr. Bogdan Kolar, dr. Janez Vodičar

Salezijanski univerzitetni profesorji

Slovenskih salezijanskih univerzitetnih profesorjev je tudi danes lepo število. Na Salezijanski papeški univerzi v Rimu v novjšem času Slovence častno zastopa dr. Jože Bajzek; njegovo področje je sociologija religije. Na isti univerzi in tudi na sloviti Gregorijani predava komunikologijo naš mlajši argentinski rojak dr. V. Anton Prešern. Na Slovenskem pa so salezijanci vključeni v akademsko življenje predvsem prek Teološke fakultete Univerze v Ljubljani, čeprav so dejavni tudi v drugih ustanovah – od priprave slovenskih maturantov na univerzitetni študij s poučevanjem filozofije v srednjih šolah (Vipava, Želumlje) pa do Evropske akademije znanosti in umetnosti (Salzburg). Za dr. Francetom Škrablom (+ 2003) je začel svoje poslanstvo na področju religijske didaktike mladi asistent dr. Janez Vodičar. Voditelj orglarske šole v Mariboru in veliki maestro sakralne glasbe na fakulteti je docent dr. Štefan A. Ferencak. Izredni profesor dr. Bogdan Kolar raziskuje in študentom približuje prostrana področja zgodovine (trenutno v Berkeleyu, Kalifornija). Redni profesor dr. A. Slavko Snoj pa predava cerkveno govornišvo in katehetiko ter zaključuje štiriletno dekansko službo. Na naši Teološki fakulteti prejemajo izobrazbo skoraj vsi duhovniki in pastoralni delavci in delavke na Slovenskem, katehisti in katehistinje ter mnogi drugi v raznih poklicih. Zato je prispevek salezijancev v prid študentov in študentk teologije v raznih programih izjemnega pomena za vsestransko napredovanje mladih teologov in teologinj v slovenski družbi.

"In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta." Mt 28,20

Samo ena je resnica

Samo ena je resnica,
samo ena je pravica,
samo ena je ljubezen brezpogojna.

Samo en je Bog troedini,
samo on se zmeraj nas usmili,
samo on resnica, pravica in
ljubezen brezpogojna je.

Samo on nikdar ne kaznuje,
samo on kot Oče, Sin in Sveti Duh
nam prikazuje, kaj življenje
naše je na zemlji tej in vloga,
da zaslужиš srečo si,
pravico in ljubezen
v življenju večnem na Boga desnici.

Franja

Odpušcanje

Gospod, vem da danes nisem živila
najbolj po tvoji volji. Prosim, oprostí!
Žal mi je. A počutim se tako
brez moči. Tudi zaupanja v tvojo
zvestobo in pomoč nimam.
Vseeno te prosim za pomoč,
saj edino ti lahko prodreš v glo-
bine srca,
ga osvežiš in mu daš moči,
da bo spet zaživelo.

Anita

Resnica

Ne skrivajmo obraza si
pred revščino, trpljenjem,
ko za resnico vemo vsi,
koliko lačnih je ljudi.

Zato potrudimo so vsi,
da odkrijemo ljubezen,
ki v vsakem človeku tli,
lepota, mir in harmonija.

Ljubezen potrebuje vse,
tudi najtrši kamen.

Zato bodimo luč sveta
in sreča nas bo spremljala.

Ko sam sprejel ljubezen boš,
naprej lahko jo boš delil,
tako napolnil se bo svet
in mir med narodi bo spet.

Hilda

*“Do smrti se bojuj
za resnico,
in Gospod Bog
se bo bojeval zate.”*

Sir 4,28

Trenutek preizkušnje

Pod tresočo roko nedolžne de-
klice se skriva boleča solza kri-
vice ali žalosti. Če ni nikjer to-
ple rame, na katero se lahko na-
sloniš v trenutkih preizkušnje,
je trpeči Zveličar tisti, pred ka-
terim lahko izjočeš svojo
bolečino. Objemal in poslušal
bo vsak glas, ki prihaja iz iskre-
nega, posebej nedolžnega srca.

Cilka

**Ustavi se ob sliki, premišluj, kaj
ti govori. Potem zapiši molitev
ali pesem ali razmišljanje in to
do 15. junija pošlji na naslov Salez-
ijanskega vestnika (gl. str. 2).**

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSŁANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti
in skrbi vprašujete, kako bi mogli
podpreti Don Boskovo poslanstvo in
njegove ustanove danes pri nas.
Hvaležno vas obveščamo o nekate-
rih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na
naš **transakcijski račun:**
24200-9004141717
(pripisite namen - črke spodaj)
- o nakazilu in namenu nas
obvestite na naslov:
*Salezijanci Rakovnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana*
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravno veljavno
oporočo svoje nepremičnine
in premičnine
(oporoča - lastnoročno pisana
ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projek-
tov - obnovo Rakovnika (RAK)
- za novince in bogoslovce (DP)
- za misijone, Kerečev sklad (MIS)
- za maše (navadne in gregor-
ijanske) in Mašno zvezo (MZ)
- za Salezijanski vestnik (SV)
- za pomoč dijakom
na naših šolah
- za vzdrževanje salez. ustanov
- in za novogradnje

O vsem se lahko dogovorite
z *Blažem Cudermanom*,
inšpektorialnim ekonomom,
tel. 01/42.80.579 ali
z *Janezom Potočnikom*,
ravnateljem Rakovnika,
tel. 01/42.73.028.

Hvaležni smo vam za vsak dar,
vsak dan molimo za dobrotnike
in vsaj enkrat mesečno
obhajamo evharistično daritev
po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Družina GABERŠČEK

TOLMIN

Mož in oče Lojze, po poklicu mizar, je pred štirinajstimi leti kot 22-letni fant odšel za tri leta kot laiški misijonar na Madagaskar. Vrnil se je kot mož, poročen s Tantely, osemnajstletno domačinko iz misijona v Ranomeni, kjer je pomagal slovenskim misijonarjem Lojzetu Letonji, Klemenu Štolcarju in pozneje še drugim. V majhnem stanovanju v bloku sredi Tolmina jima (poleg njegovih staršev) delajo družbo trije otroci: enajstletni Andrej, devetletna Klara in šestletni Jakob.

"BI HOTELA BITI MATI MOJIH OTROK?"

Lojze je zaposlen v gradbenem podjetju Tolmin. Zadnja leta je bil zaradi potresa na Tolminskem skoraj cele dneve v službi »na terenu«. Tantely pa je bila prva leta doma, ob otrocih, ki so prihajali eden za drugim. Zaposlitve ni niti iskala. Pred tremi leti pa so jo prosili, da je prevzela službo čistilke na banki. In je povsem zadovoljna. Pravi, da je zanj vsako delo častno. Tudi zato so lahko lani poletni, ob 10. obletnici poroke, vsi skupaj obiskali njene domače na Madagaskarju.

Tantely, Lojze ti je z besedami, ki smo jih dali v naslov, v malgaščini povedal, da te ima rad in da si tebe želi za svojo ženo.

Tantely: Bila sem precej presečena. Naša družina je zelo rada pomagala v domači župniji, kjer

že dolga leta delujejo slovenski misijonarji. Opazili smo tudi, da je Lojze s svojim delom večkrat sam doma in smo si rekli: "Pojdimo k njemu". Nikakor nisem tja hodila z namenom, da bi ga »osvajala«. Ko me je vprašal, če bi hotela biti mati njegovih otrok, sem si vzela čas za premislek in mu po nekaj dneh rekla »da«.

Lojze: Malgaščino sem tedaj sicer že kar dobro obvladal, a so se mi besede »rad te imam«, »ljubim te« ali kaj podobnega preprosto zdele preveč obrabljene. Ko mi je dala pritrdilni odgovor, se je takoj začela učiti slovenščine. Danes zelo dobro govori slovensko, čeprav ni opravljala nobenega tečaja.

Menda sta se poročila kar trikrat? Kako so vajino odločitev sprejeli domači?

Tantely: V družini nas je šest otrok, oče pa nam je že umrl. Zato so toliko večjo skrb za nas otro-

ke čutili stari starši, ki pa moje odločitve niso sprejeli, zanje je bil to pravi šok: oddati otroka v roke belcu! Toda mama me je razumela in me podprla. Tudi bratje in sestra me zelo spoštujejo. Ko se pri nas nekdo poroči, imajo neporočeni bratje in sestre ter drugi ljudje do poročenega zelo spoštljiv odnos.

Lojze: Moji domači so kar mirno sprejeli mojo odločitev, da pripeljem ženo z Madagaskarja. Ja, res je, poročila sva se trikrat. Oktobra 1992 sva se poročila prvič, po malgaških običajih. Zbrale so se vaše staršine, dale uradno dovoljenje za poroko in klicale nekaj blagoslov na naju, predvsem pa mene kot ženina seznanile z dolžnostmi, ki me vežejo do žene. Drugič sva se poročila civilno, dva meseca po prvi poroki. Predvsem zato, da je lahko Tantely uredila dokumente za selitev v Slovenijo. V Slove-

nijo sva se selila aprila 1993, maja pa se tukaj v Tolminu poročila tretjič – cerkveno.

Tantely: To je bila najlepša poroka in nanjo naju vežejo lepi spomini. Že v Afriki smo se dogovorili z domačim škofom, da naju bo v Sloveniji cerkveno poročil on. Kako? Ta škof namreč redno obiskuje domovine tistih misijonarjev, ki delujejo v njegovi škofiji. In prav za tisto pomlad je načrtoval obisk misijonarjev tudi v Sloveniji.

Lojze in Tantely, kako sta se znašla: Lojze na Madagaskarju, Tantely v Sloveniji?

Lojze: Kot mizar po poklicu sem v misijonu prijel za vsako fizično delo. Tako so duhovniki lahko opravljali predvsem svoje duhovniško delo. Opravil sem mnoga mizarska dela za potrebe slovenskega misijona, nabavljal vse potrebno za misijon, delal vsa mogoča vzdrževalna dela, prevajal bolnike v mesto, skrbel za servise avtomobilov ipd. Vesel sem, da se je fant domačin, ki mi je pri tem pomagal, danes zelo postavil na noge in zelo dobro opravlja podobno delo. Z je-

zikom je bilo malo težje: pol leta sem predvsem poslušal, največ pa so me naučili otroci, ki so vsak dan prihajali v misijon. Vedno sem imel slovár v rokah. Ko sem šel po trgovinah in sklepal kake posle, je bil ob meni prevajalec – ampak samo prvega pol leta. Po enem letu pa so že trgovci ugotavljali, da kar predobro razumem malgaško in me niso mogli več »prinesti okoli«.

Tantely: Ko sem sklenila, da postanem »mati njegovih otrok«, mi je bilo kmalu jasno, kaj ta odločitev pomeni: da bom odšla z njim v Slovenijo. Ni bilo lahko oditi z Madagaskarja. Nisem vedela, kdaj bom sploh lahko še videla svoje domače. Od začetka sem kar pogosto pisala domov in domači meni. V Sloveniji sem potočila marsikako solzo, a Lojze je bil vedno ob meni. Tudi zato sva se odločila, da dava prvemu otroku ime Andrej, ki pa ima tudi drugo, malgaško ime in sicer Andry (izg. Andži), kar v prevodu pomeni: podpora, podporni steber. Rekla sva si, da bo Andry kot prvi otrok meni gotovo v veliko

oporo prva leta mojega bivanja v povsem novem okolju. In res je bilo tako. Tast me je pridno učil slovenščine. Kmalu sta se nama rodila še Klara in Jakob. Tudi ta dva imata še malgaški imeni: Klara je Nirina, kar pomeni »zaželena«, Jakob pa je Faly, kar pomeni »vesel«.

Lojze: Prva leta je bila vseskozi ob otrocih Tantely, zdaj pa, ko je v službi, in to predvsem popoldne, veliko dela z otroki pade tudi name.

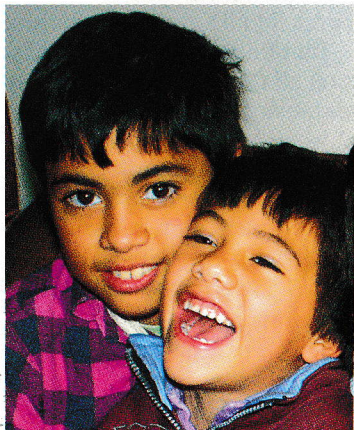
Kakšno mesto ima vera v življenju vaše družine?

Tantely: Mislim, da živimo neko normalno krščansko življenje. Redno smo pri maši ob nedeljah, včasih tudi med tednom. Ko gredo otroci ven, četudi samo na igrišče, jih vedno pokrižava. Tudi zvečer; če je treba, čakajo in čakajo, dokler jih ne prideva pokrižat. Z Lojzetom sva vključena v zakonsko skupino, on pa je tudi član ŽPS.

Lojze: Tantely vsako jutro pospremi otroke v šolo, spotoma pa gre vsak dan še k maši. Prav hudo pa ji je bilo, če je bila kakšna slovesna praznična maša brez petja – tiha maša! Tako ni bilo treba veliko spodbujanja in kmalu je postala voditeljica ljudskega petja, obenem pa tudi poje pri župnijskem zboru.

Kar prehitro je minil predviden čas za klepet. Klara pravi, kako zelo si želi, da bi se iz stisnjenega stanovanja v bloku preselili v hišo. Pravi, da je v bloku kar preveč dolgčas; sploh po obisku na Madagaskarju. Želela bi si tudi domačo žival, pa v bloku zanj ni prostora ... ■

*Pogovarjal se je
mag. Janez Potočnik*

Andrej in Klara hodita v glasbeno šolo: Andrej igra harmoniko, Klara citre. Oba tudi pojeta pri cerkvenem otroškem zboru. Andrej je tudi mini-strant, Klara pa je pri skavtih.

Goma Delovni mizarji

Spoštovani!

Vsem prisrčen pozdrav. G. Jani Mulec, ki se je nekaj mesecev mudil v Gomi v našem misijonu, vam prinaša osebno pozdrave. Z g. Danilom sva ga pri-

peljala na letališče v Ugando, zato vam pišem iz Kampale.

Že nekaj mesecev je, kar sem se vrnil na južno poloblo. V tem času se je zgodilo veliko novih stvari. Novo šolsko leto se je

200 novih ležišč

začelo nekoliko bolj obetavno. V 3. letnik sem dobil 18 vajencev, v 1. in 2. letniku pa jih je po 20. V mizarski delavnici smo začeli z veliko naglico. Danilo nas dostikrat priganja, saj pozablja, da imam pri delu Afričane, ki se jim ne mudi tako zelo kot nam.

Na fotografiji lahko vidite novo spalnico, ki smo jo opremili v naši delavnici, z 200 ležišči; prav toliko je tudi omaric. Sedaj opremljamo novi dispanzer, za novo skupnost manjka še kar nekaj opreme, saj smo se preselili v novo hišo za sobrate salezijance. Sedaj načrtujemo opremo za novo kuhinjo in veliko jedilnico, ki bo lahko sprejela 1000 mladih.

V delavnici moram biti pozoren na material, zlasti na orodje, saj sicer hitro izgine. Doživel pa sem tudi prijetno preseñenje, ker so vajenci po posredovanju profesorja na hitro naredili kar precej načrtov za stole. Hvala Bogu, kvaliteta se je tako popravila, da bi jih gotovo prodali tudi na evropskem trgu.

Danilo hiti z gradnjo. Ko bo bolj ali manj pri kraju, bo šel v domovino na zaslužen dopust.

Vsem lep pozdrav z najboljšimi željami za velikonočno praznovanje. Pozdravom in voščilom se pridružuje tudi g. Danilo.

Vilko Poljanšek

Kampala, 9. 3. 2004

Burundi

V deželo prihaja mir

Spoštovani!

Telefoni nekako spodrivajo pisma, vendar vam tokrat natrosim nekaj kratkih novic iz Rukaga.

Hvala Bogu, da imamo sedaj v Burundiju mir. Uporniki in vojska so sedaj veliki prijatelji; uporniki so dobili položaje tudi v vladi. V srednjih šolah pa že dva meseca stavkajo profesorji; razlog je denar. Zdaj so se jim pridružili še učitelji osnovnih šol. Pri nas so šole že začele ponovno delovati.

V začetku februarja se je mudil na obisku v Ruandi vrhovni predstojnik g. Pascual Chavez, kjer so praznovali 50-letnico salezijanskega delovanja.

Med drugim smo imeli tri lepa praznovanja, kakor lahko tudi razberete s fotografij. Najprej smo 25. 1. slovesno proslavili bl. Lavro Vicuno. Potem sta bili 15. 2. združeni dve praznovanji: slovesen sprejem brata Minanija, doma iz naše župnije, ki je izpovedal večne zaobljube kot salezijanski sobrat pomočnik. Ob tej priložnosti smo opravili tudi blagoslov nove hiše. V tej hiši so tudi sobe za goste, zato nas lahko mirno obiščete.

Zdaj uživamo mir, kar se povsod pozna, tudi v cerkvi.

Vsem pozdrav in voščila za lepo velikonočno praznovanje.

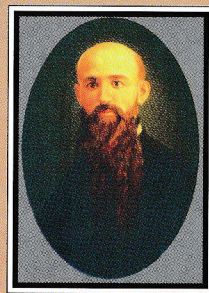
Gusti Horvat
Rukago, 27. 2. 2004

Ob praznikih se zbere veliko ljudi

Blagoslov nove hiše

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je
ste od 21. februarja do 20. mar-
ca 2004 darovali:

Bezek V., Blatnik S., Brezavšček R., Čeferin M., Ferjančič P., Fučka A., Hribernik P., Ivkovič L., Jeglič M., Marinkovi, Meglen I., Pajnič M., Potočnik A., Rihar L., Rudolf P., Rutar L., Sabolič G., Strniša A., Šolske sestre iz Celovca, Trstenjak M., Tadjina J., Vidmar J., Zarnik F., Žagar F., Živic S.

Darujete lahko za posamezne misijonarje ali splošno za misijone, in sicer oddate dar osebno na Rakovniku, po poštni nakaznici oziroma na transakcijski račun Salezijanskega vestnika (gl. str. 2) s pripisom "MIS".

Vsem iskren »Bog plačaj!«

MARIJIN DOM DOM ZA MLADE

Bralci Salezijanskega vestnika najbrž že poznate sestre hčere Marije Pomočnice ali po domače don Boskove salezijanke, če ne osebno, pa po člankih ali fotografijah, s katerimi se večkrat oglasimo v glasilu salezijanske družine.

Naš ustanovitelj sv. Janez Bosko je skupaj z našo soustanoviteljico sv. Marijo Dominiko Mazzarello in skupinico deklet iz Morez leta 1872 dal začetek naši redovni ustanovi. Namen nove Družbe je po don Boskovih besedah v tem, »da bi sestre delale za de-

kleta to, kar salezijanci storijo za fante«. Zaupano nam je torej isto vzgojno poslanstvo in navdihuje nas ista ljubezen do mladih, ki išče njihovo resnično dobro.

Sestre HMP

V Slovenijo smo HMP prišle leta 1936 in začele ustanavljati prve skupnosti. V vojnih in povojnih preobratih smo skupaj s slovensko Cerkvijo delile težke trenutke in iskale različne možne načine za delo z mladi-

mi. Sedaj naša slovensko-hrvaška inšpektorija šteje blizu 60 članic, ki živimo v desetih skupnostih: sedem v Sloveniji in tri na Hrvaškem. V zadnjih letih smo razširile svoje vzgojne dejavnosti, ki poleg župnijske kateheze obsegajo tudi delo v oratorijih in oblikovanje animatorjev, delo z otroki iz vrtca in z njihovimi straši, dom za srednješolke, različni tečaji, srečanja, duhovne vaje ...

35-letnica blejske skupnosti

Leta 1969 se je odprla skupnost na Bledu, ki je za več let postala nekakšno središče življenja in delovanja sester. Tu so se oblikovale novinke, tu je imelo sedež vodstvo bodoče inšpektorije, tu so potekale različne pastoralne dejavnosti. Že dve leti po ustanovitvi skupnosti pa smo začele z duhovnimi vajami za dekleta in ta dejavnost je še vedno ena od glavnih nalog blejske skupnosti.

Za vse, kar smo do sedaj in bomo lahko še naprej dobrega storile za mlade, gre posebna zahvala našima velikima dobrotnikoma, zakoncema Zupan, ki sta nam zapustila svoje premoženje. Gospodarsko poslopje smo prezidale in preuredile za potrebe skupnosti, pred desetimi leti pa smo obnovile tudi staro hišo tedaj že pokojnih gospodarjev in jo prekrstile v »Marijin dom«, ki je dom za mlade. To nam je omogočilo, da smo razširile ponudbe duhovnih vaj in srečanj za različne skupine namembnikov.

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Sestre HMP, Partizanska 6, 4260 Bled
TRR 07000-0000835648 pri Gorenjski banki

Skoraj vsak konec tedna je v hiši zelo živahno, ker jo napolni smeh in dobra volja mladih, pa tudi njihovo zavzeto delo, razmišljanje, pesem in molitev. Prostor lahko najdejo dekleta v dobi odraščanja, birmanci, otroci, srednješolci in študentje; tisti, ki iščejo predvsem družabno srečanje, tisti, ki bi se radi kaj dobrega naučili, ali pa tisti, ki potrebujejo resnejšo duhovno poglobitev. Programi pa ne potekajo le ob koncu tedna, ampak tudi med počitnicami in med samim šolskim letom, ko organiziramo nekatere dejavnosti prostega časa.

1000 SIT za 1000 let

Prepričane smo, da je delo v Marijinem domu mladim potrebno in koristno. Ko smo razmišljale, kako bi svojo vzgojno dejavnost lahko izboljšale, smo videle, da je ena od zelo pomembnih stvari pridobiti še nekaj prostorov. Začeti želimo z gradnjo prizidka z večnamensko dvorano, kajti sedaj nimamo nobenega večjega skupnega prostora. Prav tako pogrešamo večjo kapelo,

kjer bi se lahko zbirali ob molitvenih in liturgičnih srečanjih, ter nekaj sobic za udeležence duhovnih vaj.

Mesto Bled letos obhaja svoj tisočletnico. Koliko čudovitih človeških, družbenih, duhovnih izkušenj se je nanizalo v tej »podobi raja pod Triglavom« v vseh teh letih! Sestre HMP želimo slaviti Gospoda za vse te milosti tudi s kvalitetnejšim vzgojnim delovanjem in zagotoviti mladim, da bodo lahko tudi v novem tisočletju na Bledu deležni Božjih darov.

Don Boskov duh je lahko prišel na Bled, se ukoreninil in razrasel ne samo po zaslugah sester HMP, ampak tudi zaradi dobrih ljudi, ki so to omogočili. Ko stojimo pred novimi izdigi, se ne čutimo same, ker kot don Bosko zaupamo v Božjo Previdnost. Vabimo vas, da nam tudi vi pomagate delati dobro: z vašo duhovno podporo in kdor lahko tudi z materialnim darom. 1000 SIT za 1000 LET je lahko tudi vaš prispevek za to. Vsem prijateljem se prisrčno zahvaljujemo in obljubljamo svoj molitveni spomin. ■

Mladi nas potrebujejo ...

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako j nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA

tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-pošta: vestnik@salve.si

Dragi prijatelji Rakovnika! Kako lepi so bili velikonočni prazniki. Mnogi ste se nas spomnili in nam poslali velikonočna voščila. Koliko lepih in spodbudnih misli. Hvala vam. Duhovniki na Rakovniku smo v velikem tednu veliko spovedovali, še zlasti tukaj v cerkvi Marije Pomočnice. Že nekaj let pred božičem in veliko nočjo smo teden dni dopoldne in popoldne na voljo vernikom v spovednicah.

Pestrost življenja

Vedno se kaj dogaja – v skupnosti bogoslovcev, v župniji, v glasbeni šoli, v romarskem svetišču, v založbi Salve, pri projektu mladinske ulične vzgoje na Skali, v skupnosti sobratov, odgovornih za animacijo vseh salezijanskih skupnosti na Slovenskem. Koncerti glasbene šole, grajski kulturni večeri (enkrat mesečno), predavanja za starše in zakonce, duhovne vaje za mladino, birmance in druge skupine, intenzivni pevski vikendi za razne zборе, redni verouk, srečanja animatorjev oratorija, zavzeto delo skupine Karitas, mesečna romanja ... Seveda pa redna skrb za bogoslužja v cerkvi in za druge duhovne programe.

Obnova stavbe "A"

Minevajo trije meseci, kar je gradbeno podjetje začelo z deli obnove. Na zunaj morda res še ni videti kaj posebnega, razen poodrane »rotunde« (polkrožni zaključek stavbe). Ko pa človek stopi v stavbo, opazi, da je vanjo vložena že ogromno dela. V pritličje in temelje je šlo že na desetine kubičnih metrov betona za ojačanje temeljev in nosilnih sten. Napeljavno je že na stotine metrov cevi za

Z ZAUPANJEM NAPREJ

ogrevanje, prezračevanje, vodo in elektriko. Povsem na novo se ureja sanitarni blok. Prečno so skozi vso stavbo postavljene štiri nove železobetonske protipotresne stene. Zdaj se v pritličju že nakazujejo prostori male večnamenske dvorane, igralnice in kabineti z galerijo. V prvem nadstropju so že nakazani obrisi novih učilnic, kabinetov in župnijskih pisarn. V drugem nadstropju pa nastajajo sobe za bivanje. Zunaj ob rotundi so že narejene nove požarne stopnice. Največ dela pa bo v prihodnjih tednih pri sanaciji rotunde, izdelavi novih notranjih stopnic in jaška za dvigalo ter odstranjevanje dela strehe ter nova pozidava tega dela strehe.

Dovolite, da zapišem tudi vam, kar sem zapisal vernikom v rakovniškem župnijskem listu: »Kdor hitro da, dvakrat da. Z zelo zavzeto gradnjo je prišel tudi čas, ko moramo mesečno

plačevati račune za obnovitvena dela. Že pred tem je bilo potrebno poravnati kar nekaj visokih računov: za geomehanske raziskave, za načrte z vso projektno dokumentacijo, za razne prispevke v pridobivanju soglasij ipd. Zato vas, dragi verniki župnije Rakovnik, spet vabimo, da se odzovete vabilu in darujete za obnovo. Cena obnove je velika; več let bomo morali zbirati potrebna sredstva, da bomo lahko vrnili posojila.«

Ob tem pa velja tudi iskrena zahvala vsem vam, ki ste se že doslej odzvali s svojim darom, molitvijo in dobrohotnim spominom. Bodite še naprej z nami. Po don Boskovem zagotovitvi Marija ne bo pustila na cedilu tistih, ki jim ni mar za našo mladino in njim v korist kaj drugega storijo. Naj Gospod blagoslovi vsa vaša prizadevanja. ■

mag. Janez POTOČNIK
RAVNATELJ SALEZIJANSKEGA ZAVODA
NA RAKOVNIKU

Za obnovo Rakovnika ste od 21. februarja do 20. marca 2004 darovali:

Andrejašič L., Anželj M., Belaj Z., Belak I., Berčič O., Bezek I., Bezek V., Blatnik M., Boršič L., Brezavšek R., Bulčevi, Cankar F., Cimerman A., Čeferin M., Čepon A., Čop D., Dobravc P., Dolinšek A., Drašček P., Drbonič M., Erjavec M., Ferkolj M., Filipič V., Fras G., Gaber J., Glavič P., Gliha M.P., Golčman A., Gornik J., Grčar T., Grom M., Hafnar A., Hlača S., Horvat M., Hribenik P., Hrovatin K., Isrka I., Ivkovič L., Jakopič A., Janželj A., Japelj B., Javoršek A., Jazbinšek G., Jeglič M., Jereb F., Jerebic A., Jerič D., Jesih T., Jordan M., Kajfež K., Kapler A., Kavčič M., Ključevski, Kobal I., Korez M., Kos M. J., Kosec M., Košir L., Koširjevi, Kotar A., Kotnik A., Kovačič J., Krajnc J., Kralj A., Kranjc J., Kranjc T., Kranjec, Krese M., Kurinčič B., Lavrič E., Lavrin F., Leban T., Levstek M., Likar A., Liparjevi, Lukan M., Luštrek M. A., Malahovsky N., Mami d.o.o., Marovt S., Mavčevi, Mavrič M., Mavrič M., Meglen J.B., Menart A., Merlak I., Merzel I., Metelko A., Mikličevi, Mikolič R., Mir L., Mirt A.J., Mivšek I., Mlakar R., Mlekuževi, Mlinar T., Moder M., Mohar A., Mrgole J., Mrzel S., Muršec A., N.N. po Gregorič H., N.N. po Sajovic M., Nagode M., Novak A., Novak F., ob smrti sobrata J. Maršiča, Oblak M., Oblak M., Ocvirk I.V., Omanen A., Oman S., Omladič A., Oražem L., Orož A., Otrin I., Otrin J., Palčar M.K., Pavli V., Peček J., Pečjak K.M., Pečlin A., Pečnik A., Perne A., Pertoci M., Perušek M., Petauerjevi, Petelin J., Peterka A., Petrič A., Pinter F., Pirc A., Pirc M., Plestenjak M.S., Plevčak M., Podbregar T., Poljnar K., Polakovi, Pomenič M., Potočnik F., Prelog T., Prhavc J., Prijatelj F., Prtesiček A., Pucelj I., Pucko I., Puntar D., Purkart J., Rakuša, Razboršek M.D., Rebčevi, Rebec M., Rebolj N., Reich M., Retuznik N., Riglerjevi, Rogan T., Rožanc Z., Rupar L., Rupnik S., Sadar M., Sajko J., Sajovic I., Sedlarevič M., Selšek M., Sleglovi, Simčičevi, Skok M., Skornšek I., Smrekar M., Smrekar N., Starčič J., Starman T., Strašek P., Strgar Š., Strojčič A., Stržinar V., Šerjak S., Šircelj F., Škerlavaj B., Škrabi P., Šolar A., Šorn J., Šterk F., Šum Lešnjak A., Švigelj F., Terček M., Tišler I., Topler A., Triplat M., Tudiņa J., Turk F., Turniški A., Urbanija L., Urbanija S., Urbas M., Ušaj M., Valjavec M., Vidic, Vidmar M., Vinšek J. Š., Vivod M., Vrhnjak M., Vukan M., Zajc I., Zajc P., Zalarjevi, Zaman I., Zelenec M., Zorko T., Zupancič A., Zupancič U., Žabnikar F., Žajdela A., Žibert M., Žitnik R.M., Živec M., Žmuc A., Žnidaršič D., Žnidaršič I., Žukovec J., Župnija Rakovnik.

BOG POVRNI!

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana.**

TRR 24200-9004141717, sklic 00 06

Pri nakazilih na račun navedite oznako 'RAK' ter nas tudi obvestite o namenu nakazila.

Iz kronike

o stavbi ob cerkvi, ki jo obnavljamo

Ker se je »iztekla« kronika, ki smo jo doslej po izsekih objavljali v Vestniku, bo v naslednjih številkah predstavljena nekaj drobcev iz zgodovine Rakovnika: o stavbi ob cerkvi in o začetkih gradnje cerkve.

December 1906. Načrte za »A« stavbo na Rakovniku je pripravil italijanski arhitekt Mario Ceradini, ki je naredil tudi načrte za cerkev.

Pomlad 1907. Začetek zemeljskih del pri gradnji stavbe »A«. Delo je prevzelo podjetje Ast iz Graza, ki je imelo »patent« za železobetonsko gradnjo. Stene iz opeke je izdelovalo podjetje Treo. Po zapletih in počasni gradnji ob začetku je bila gradnja v glavnem dokončana poleti l. 1909.

1909–1925. V stavbi je delovala t. i. ljudska šola. Njeno mesto so potem nadaljevale obrtne šole.

1910–1915. V stavbi je bivalo nekaj dijakov–gimnazijcev, ki so obiskovali gimnazijo v mestu.

1919–1935. Zelo uspešno so delovale obrtne oz. strokovne šole (za čevljarje, mizarje in krojače). Eden vodilnih mož teh šol je bil g. Andrej Majcen.

1926–1945. (predvsem po l. 1935, po zaprtju obrtnih šol). V stavbi je bil tudi konvikt (dijaški dom) za gimnazijce in dijake različnih srednjih šol – nekateri so obiskovali šole na Rakovniku, drugi pa so hodili v šole v mesto (l. 1936 je bilo v konviktu 190 dijakov, med vojno pa še od 90 do 122).

1936–1940. Po zaprtju obrtnih šol se je v pritličje stavbe naselila rakovniška tiskarna in knjigovoznica.

1940–1945. Stavbo je najela država in v njej je med vojno delovala Druga državna moška realna gimnazija, ki se je konec vojne preselila k Sv. Jakobu.

1945–1952. Nova oblast je v stavbo najprej naselila vojsko, pa gradbeno četo, nekaj časa so bili v stavbi tudi zaporci (za nemške ujetnike), pa tudi sanitetno državno skladišče.

1952–1958. Iz Sv. Jakoba se je na Rakovnik spet preselila Druga moška državna realna gimnazija.

1958–1963. Po reformi šolstva je bila na Rakovniku ustanovljena osemletna osnovna šola Oskar Kovačič.

1963–2001. Skoraj štiri desetletja je prostore »A« stavbe zasedala tekstilna tovarna Angora.

2002. Stavba je bila končno vrnjena v last in posest salezijanski skupnosti. V njej je že dvakrat poleti potekal oratorij za otroke in mladino iz rakovniške župnije in okolice.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice

Bogataj Ivanka, Škofja Loka
Čepin Angela, Ljubno ob Savinji
Černilogar Angela, Šebrelje
Lavrince Francka, Škofja Loka
Lovrenčič Pavla, Krško
Magušar Lucija, Brezje
Marovt Anton, Celje
Maršič Janez, salezijanski duhovnik
Murko Ema, Ljubljana
Pajk Rada, Ljubljana
Pavalec Minka, Lenart v Slov. goricah
Peršoh Rozika, Murska Sobota
Regul Pavla, Motnik
Rop Matilda, Lenart v Slov. goricah
Srebrnjak Ančka, Voglje
Strnad Angela, Videm Dobropolje
Špes Ivan, Vojnik
Tertei Jožica, Ljubljana
Tkalčič Marijana, Adlešiči
Veselko Marija, Zg. Kamenščak
Ziherl Valentin, Gornji Grad
Zorec Tone, Veliki Gaber
Žorž Marija, Ljubljana

Angela Černilogar

Umrla je v triindesetdesetem letu starosti. Številni verniki smo se zadnjič poslovili od nje 12. marca 2004 na pokopališču v Šebreljah. Bila je članica mašne zveze, molivka za duhovne poklice in naročnica Vestnika. Bila je tudi vneta častilka Jezusovega in Marijinega srca. Enaindvajset let je bila vdova, še prej pa ji je v prometni nesreči umrl tudi sin. Zadnja leta ji je skrbno stregla hčerka Cecilija. Kadarkoli sem jo obiskal, sem jo našel pri molitvi ali premišljevanju. Nikdar se ni pritoževala nad svojim trpljenjem, tudi zadnje leto ne, ko je bila že nepokretna. Naj ji Bog povrne in Devica Marija za vso njeno dobroto. Večkrat je rekla: »Gor me kličejo!« in pokazala na Brezmadežno srce Marijino in na presveto Jezusovo srce.

Roman B.

Janez Maršič salezijanec duhovnik

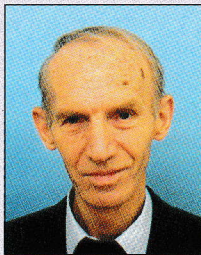
*6. 6. 1936 + 5. 4. 2004

V sredo, 7. 4. 2004, smo na Trsteniku pri Kranju k večnemu počitku pospremili salezijanca duhovnika Janeza Maršiča. Rodil se je 6. junija 1936 na Melincih, v župniji Beltinci. Svojo pot do salezijanskega poklica je začel l. 1956 v Zadru. Z namenom, da bi postal član družbe don Boskovich salezijancev, je na praznik Marijinega vnebovzeta 1960 na Reki začel leto noviciata in ga čez eno leto zaključil z izpovedjo prvih redovnih zaobljub.

Po noviciatu je nadaljeval s šolanjem na salezijanski gimnaziji na Reki, kjer je v juniju 1963 tudi maturiral. Po maturi se je postopoma uvajal v salezijansko življenje in delo. Opravljal je službo zakristana v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, na Kodeljevem pa je pomagal pri tiskanju katehetskih učbenikov.

Leta 1966 je na Teološki fakulteti v Ljubljani začel študij teologije. Poleti 1968 je v Križevcih na Hrvaškem naredil večne zaobljube, v duhovnika pa je bil posvečen leta 1971.

Po zaključku teoloških študijev v letu 1972 ga je duhovniška pot vodila na jug, v diasporo. Kaplansko službo je opravljal najprej v Mužljji in nato v Nišu. Po treh letih se je zopet vrnil v Slovenijo in kot kaplan deloval v župnijah Dobrna, Sevnica, Zabukovje in Mokronog. Kljub slabotnim močem je 1980 zopet odšel na

jug, v Črno goro, in opravljal kaplansko službo v Podgorici in Nikšiču. Po dveh letih se je zopet vrnil v Slovenijo in bil duhovni pomočnik najprej na Rakovniku in nato na Trsteniku pri Kranju. 1986 je še enkrat poskusil svoje moči v službi kaplana v župniji Škocjan pri Novem mestu, a se je že naslednje leto znova vrnil na Trstenik, kjer je v skupnosti bolnih in starejših sobratov ostal vse do konca življenja.

Ker je čutil, da zaradi splošne oslabelosti ne zmore opravljanja težjih in odgovornejših nalog, je z veseljem opravljal tista dela, ki jih je zmogel. Rad je pomagal bolnim in onemoglim sobratom in skrbel za urejenost doma. Kot duhovnik je pogosto odhajal na pastoralno pomoč tudi v druge župnije, zlasti na Gorenjskem. Duhovniško delo, zlasti ob oltarju in v spovednici, mu je bilo v veliko veselje. Rad in veliko je molil in tako vso svojo slabotnost in trpljenje spreminjal v življenjsko daritev Bogu.

Kljub veliki volji do življenja je z leti začutil, da se mu že sicer rahlo zdravje vztrajno slabša.

Občasno se je moral zateči po pomoč v bolnišnico. Ob zadnjem večjem kirurškem posegu se je pokazalo, da skrita bolezen že povsem obvladuje njegovo slabotno telo. Sobrat Janez je mirno in vdano sprejel to resnico o sebi in se z vero in zaupanjem izročil v Božje roke, prepričan, da bo hkrati s trpljenjem deležen tudi Božje pomoči in tolažbe. V jutru po cvetni nedelji se je dopolnil njegov življenjski križev pot. Tiho in mirno, skoraj neopazno, kot je živel, je tudi odšel. Njegova življenjska daritev je bila dopolnjena. L. D.

Ema Murko

6. marca 2004 je umrla Ema Murko, rojena l. 1928 v Bišu. Prva pot zdoma jo je vodila v gospodinjstvo v župnišča v Tomišelj, Sevnico, Maribor, Majšperk in nato usodno preko meje v Avstrijo. Skrbno in odgovorno je morala opravljati svoje delo in se dobro naučiti tujega jezika in navad, da so predpostavljeni v njej kot tujki spoznali vedoželjno, razumno in sposobno osebnost, katere poslanstvo je lahko še večje, kot ga opravlja. Dunajska cerkev ji je omogočila šolanje na srednji in visoki šoli za socialno delo vse do poklica diplomirane socialne delavke.

Svoje osrednje socialno delo je opravljala med slovenskimi in slovanskimi ter drugimi zdomci avstrijskega glavnega mesta. Srečevala se je z neštetimi življenjskimi zgodbami ljudi v tujem svetu, reševala številne probleme z vso svojo strokovno usposobljenostjo, ljubeznijo in vero ter veliko življenjsko močjo, večnim optimizmom, katerega naravo je nosila v sebi, ga izžarevala in nesebično dajala. Delo jo je bogatilo in njen krog ljudi na Dunaju je že segal od najpreprostejših do visokih slovenskih in avstrijskih izobražencev.

Po upokojitvi se je vrnila v domovino in zaživela v Ljubljani, kjer je bil njen dom vedno odprt za obiskovalce. Posebej se je razveselila tistih, iz domačih krajev. Poleg dunajskih in koroških izobražencev je navezala stike s slovenskimi, posebej katoliškimi. Tudi sama je objavljala noviške in poljudno strokovne članke v Družini ter drugih publikacijah socialne stroke. Izkazala se je kot nemiren, raziskujoč duh, iskalec napredka na temelju svojih norm v dobro človeka.

Karel Vurcer

Vabljeni v Veržej

Salezijanski zavod Veržej, v katerem deluje Zavod Janeza Smrekarja OE Mavrica, se nahaja v osrčju Prlekije. Stavba, v kateri deluje Mavrica, je bila v letu 2003 obnovljena.

V primerno urejenih prostorih potekajo različni programi za otroke, mladino, družine in odrasle.

Otroci in mladi se srečujejo na duhovnih vajah, birmanskih vikendih, srečanjih, počitnicah in v okviru Salezijanskega mladinskega centra.

Odrasli prihajajo na srečanja družin, duhovne vaje, Ivanocyjeve večere, krajše tečaje in na oddih.

Možnosti je veliko, ker zavod ponuja 12 obnovljenih troposteljnih sob in več sob s skupnimi ležišči.

V klimatizirani multimedijski dvorani je možnost priprave različnih sestankov, posvetov in seminarjev.

Zavod je zapolnjen med vikendi in počitnicami, ker pa ostaja med tednom prazen in ker je med nami vedno več socialno ogroženih družin in upokojencev, smo se odločili, da pripravimo širšo ponudbo, s katero bi imeli vsi možnost za primerne počitnice.

Bivanje s polnim penzionom, kopanje v Termah Banovci, ki so oddaljene 1 km, prijetni izleti in obisk hišne kapele, v kateri lahko najdete svoj mir in osebni pogovor z duhovnikom, so možnosti za lepo preživete počitnice ali oddih. Zlasti upokojenci boste s svojim bivanjem pri nas omogočali, da bomo še naprej mladim nudili dom, kjer se bodo počutili sprejete.

Vabimo Vas salezijanci v Veržeju

Informacije po tel. 02/58.89.060

ZA ŠTUDENTE IN SREDNJEŠOLCE

- BLED** 12.–17. julij. Počitniški teden za fante in dekleta 8. razreda in srednješolce.
Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl
- KOPRIVNIK** 18.–24. julij. Teden mladinske duhovnosti (za mlade nad 18 let).
Informacije in prijave: Miran Sajovic
- USKOVNICA** 18.–24. julij. Prvi uskovniški teden za mlade.
USKOVNICA 25.–31. julij. Drugi uskovniški teden za mlade.
USKOVNICA 1.–7. avgust. Tretji uskovniški teden za mlade.
Informacije in prijave: Jože Vidic in Marko Košnik
- ŽELIMLJE** 13.–16. julij. Duhovne vaje za srednješolce.
Informacije in prijave: Peter Pučnik
- BELGIJA** 25.–31. julij. Eurizon 2004 / European Youth Encounter. Don Bosco Centre Belgium.
Informacije in prijave: Marko Košnik

ZA OSNOVNOŠOLCE

- BLED** 28. junij–3. julij. Počitniški teden za fante in dekleta 3.–7. r.
BLED 5.–10. julij. Počitniški teden za fante in dekleta 3.–7. r.
Informacije in prijave: s. Irena Jaklič, s. Marija Imperl
- ŽELIMLJE** 27.–30. junij. Duhovne vaje za fante in dekleta 4.–6. r.
ŽELIMLJE 1.–4. julij. Duhovne vaje za fante in dekleta 7.–9. r.
ŽELIMLJE 9.–12. julij. Duhovne vaje za fante in dekleta 4.–9. r.
Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA MINISTRANTE

- ŽELIMLJE** 5.–8. julij. Duhovne vaje za ministrante.
Informacije in prijave: Peter Pučnik

ZA DRUŽINE

- ŽELIMLJE** 13. junij. Srečanje družin II.
Informacije in prijave: Peter Pučnik
- VERŽEJ** 9. maj. Srečanje družin.
Informacije in prijave: Janez Krnc

ČARNO JEZERO IN ČARNA MURA

- RAKOVNIK** 5. junij. *Informacije in prijave: Franc Brečko*
- VERŽEJ** 12. junij. *Informacije in prijave: Janez Krnc*

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- s. Irena JAKLIČ, s. Marija IMPERL, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.975
- Janez KRNC, Marjanišče, 9241 Veržej, tel. 02/58.89.069, gsm 041/357.640, e-pošta: janez.krnc@salve.si
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 01/42.73.028, gsm. 041/215.711, e-pošta: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/47.02.100, gsm 040/360.729, e-pošta: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Jože VIDIC, Marko KOŠNIK, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/70.96.882, gsm Marko 051/337.556, e-pošta: marko.kosnik@salve.si
- Miran Sajovic, Rudnikl/9a, 1000 Ljubljana, gsm. 041/855.351, e-pošta: miran.sajovic@guest.arnest.si

ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

RAKOVNIK

29. maj, sobota

Molitveni dan za duhovne poklice. Začetek z molitveno uro ob 9.00, ob 11.00 slovesna sv. maša, ki jo bo vodil predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec.

Zvečer ob 20.00 bo v lurški votlini vigilijsa – romarska sv. maša, ki jo bo vodil p. Slavko Stermšek, provincial minoritov. Po maši procesija z lučkami v cerkev, kjer se bo nadaljevalo celonočno bedenje ob Mariji.

30. maj, nedelja

Svete maše bodo ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 15.00 in 18.30. **Osrednja romarska slovesnost** bo popoldne ob 15.00. Sv. mašo s procesijo bo vodil koprski škof msgr. Metod Pirih, prepeval bo združen pevski zbor iz župnij Lj. Rakovnik in Lj. Kodeljevo; pri ljudskem petju pa bo sodeloval orkester Mladi harmonikarji iz Podbočja na Dolenjskem. Vabljeni tudi v narodnih nošah. Oba dneva bo tudi priložnost za sv. spoved. Vabljeni.

VERŽEJ

22. maj, sobota

Zvečer ob 20.00 procesija z lučkami in prenos kipa Marije Pomočnice iz Marjanišča v župnijsko cerkev. **Ob 24.00 polnočna sv. maša** s prihodom romarjev z baklami iz vasi Bunčani in Banovci

23. maj, nedelja

Ob 15.00 osrednji romarski shod. Procesija s kipom Marije Pomočnice po ulicah Veržerja z godbo. Osrednja slovesnost na dvorišču Marjanišča ob spremljavi združenih otroških zborov ter orkestra župnije Beltinci. Bogoslužje bo vodil beograjski nadškof msgr. Stanislav Hočevar.

Daj mi duše

Mladost v svoji nestalnosti pogostokrat menja svoje načrte. Neredko se zgodi, da želi danes eno, naslednji dan pa drugo; danes visoko krepost, jutri pa nasprotno. In če ni koga, ki bi pazljivo bedel, se slabo konča vzgoja, ki bi bila sicer lahko uspešna. Pri Dominiku pa ni bilo tako. Vse kreposti, ki smo jih videli porajati se v njegovem življenju, so v vsakem trenutku čudovito rasle in rasle so vzporedno, ne da bi druga drugo ovirale.

Ob prihodu v Oratorij je prišel v mojo sobo, da bi se, kakor je govoril, popolnoma predal v roke svojim predstojnikom. Njegov pogled je takoj obstal na tablici, na kateri so bile z velikimi črkami napisane besede, ki jih je imel navado ponavljati sv. Frančišek Saleški: Da mihi animas, cetera tolle. Začel je pazljivo brati, jaz pa sem hotel, da bi razumel pomen. Zato sem ga povabil in tudi pomagal prevesti in razbrati pomen: Gospod, daj mi duše, vse druge stvari pa vzemi. Nekaj časa je pomišljal, nato pa dejal:

"Razumem; tu ne gre za kupčijo z denarjem, ampak za kupčijo z dušami; upam, da bo tudi moja duša deležna te kupčije."

Njegovo življenje je bilo nekaj časa povsem normalno. Kar smo pri njem opazili, je bilo natančno izpolnjevanje hišnih pravil. Z vso

prizadevnostjo se je posvetil učenju. Goreče je opravljal vse svoje dolžnosti. Rad je poslušal pridige. V srce je imel vsajeno, da je Božja beseda človekov vodnik na poti v nebesa. Vsak izrek, ki ga je slišal v pridigi, si je tako vtisnil v spomin, da ga ni več pozabil.

Vsak moralni pogovor, vsaka ura verouka, vsaka pridiga, pa naj je bila še tako dolga, je bila zanj slast. Če kake stvari ni dobro razumel, je takoj prosil za razlago. Od tod je izhajalo njegovo vzorno življenje; nenehno napredovanje v kreposti, tišča natančnost pri spolnjevanju svojih dolžnosti, ki jih je težko

presegati. Da bi bil poučen glede hišnih pravil in dnevnega reda, se je s prijazno besedo približal kakemu predstojniku in ga vprašal za razlago in nasvet ter ga prosil, naj ga dobrohotno opomni vsakokrat, ko bi ga videl, da je zanemaril dolžnosti.

Nič manj hvale vredno ni bilo njegovo vedenje s tovariši. Če je koga videl raztresenega, nemarnega v dolžnostih ali zane-marjenega v pobožnosti, se ga je izogibal. Če je bil kak tovariš vzoren in se je rad učil, bil marljiv ali so ga učitelji pohvalili, je postal takoj njegov prijatelj in zaupnik. ■

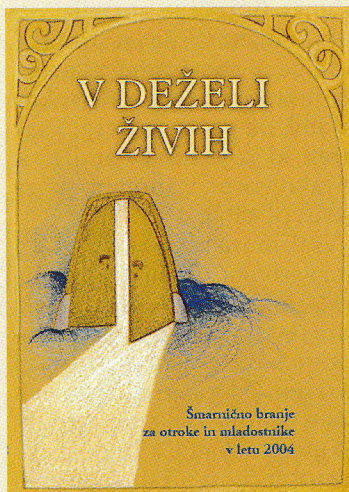

ZAKON KOT ZAKRAMENT

Vstopamo v združeno Evropo, ki ima močne krščanske korenine. Te bodo sposobne nositi mogočno drevo, ko bosta zdrava zakon in družina. Avtor nam zakon in družino predstavi kot tisto pot svetosti, po kateri lahko hodi največ kristjanov, mladi in stari, starši in otroci.

Cena: 250 SIT.

V DEŽELI ŽIVIH

Letošnje šmarnice za otroke predstavljajo devetindvajset svetnikov, katerih imena so starši zadnjih petnajst let najpogosteje dajali svojim otrokom. Nika, Gašper in Boštjan kot mladi novinarji romajo po nebesih in sprašujejo mimoidoče, kako jih je Kristus pritegnil. Na koncu se vsi strinjajo s trditvijo, da so svetniki postali svetu tudi zato, ker so zaslišali klic in nanj velikodušno odgovorili.

Cena: 1.400 SIT.

LAHKO SI ZVEZDA

Oratorij – to so dnevi veselja, razgibanosti dejavnosti, pesmi, igre in tudi krščanskega življenja. Letos bo za osnovo legenda o sv. Katarini Aleksandrijski, ki je umrla mučeniške smrti pod cesarjem Dioklecijanom v začetku 4. stoletja.

Cena: 2.500 SIT.

info@salve.si

www.salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta:	• vsak delovni dan	8.00 - 18.00
	• ob sobotah	8.00 - 13.00

tel.: 01 427 73 10 • Rakovniška 6 • 1000 Ljubljana